

THE GREAT ROMANTIC

The story of the movie

By PhD Mugur Andronic

MARELE ROMANTIC

Scenariul filmului

Dr. Mugur Andronic

Suceava, 2023

PhD Mugur Andronic

THE GREAT ROMANTIC

The treatment and the story of the movie

MARELE ROMANTIC

Rezumatul și scenariul filmului

Cover: Mugur Andronic
Coperta: Mugur Andronic

ISBN 978-973-0-23866-2

SUMAR

O provocare românească cinematografică (Dan Perşa) 8

5. Povestea filmului 14

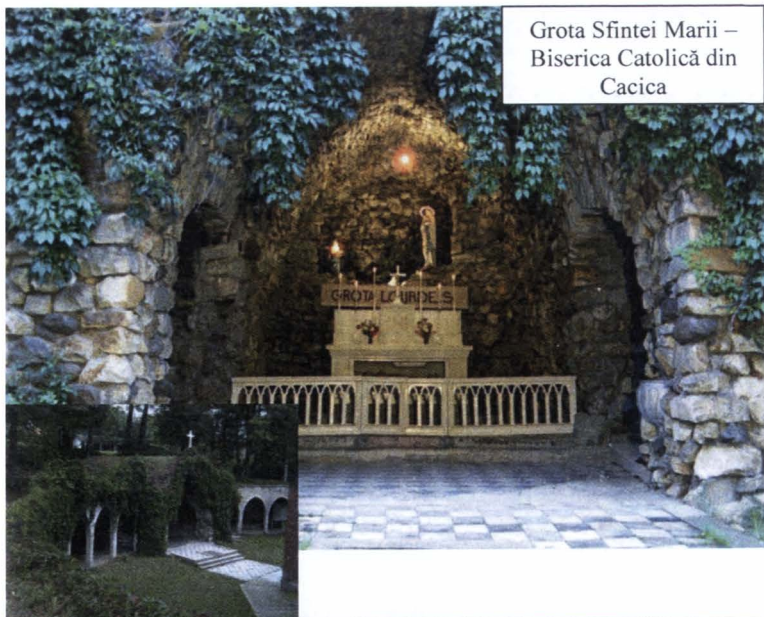

Vedere panoramică asupra depresiunii Cacica.

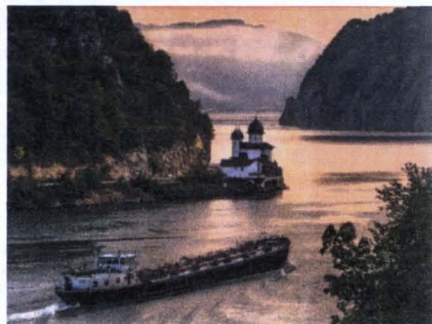
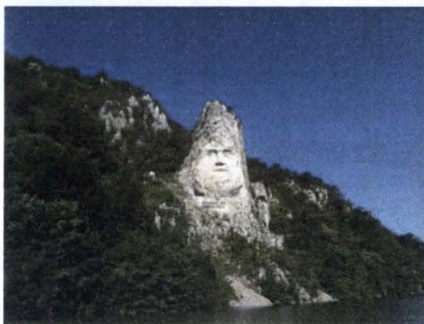
Grota Sfintei Marii –
Biserica Catolică din
Cacica

Capela Sfintei Varvara
în mina de sare din
Cacica

↑ Monumentala statuie
a lui Decebal.

Dunărea "La Cazane".

O PROVOCARE ROMÂNEASCĂ CINEMATOGRAFICĂ

Când am vorbit cu Mugur Andronic despre scenariul său de film artistic, intitulat „Marele romantic”, mi-a spus: „Este viața mea!”. Și mai apoi: „Glumesc!”. Dar am luat vorbele sale ca pe expresia cuiva ce mărturisește despre un lucru sau ființă ce-i este foarte dragă și căreia își consacră întreaga viață. Glumea, dar era o glumă cu mult adevăr în ea. Deoarece Mugur Andronic este de obicei atât de angajat în proiectele sale, încât ar putea spune despre fiecare „este viața mea”. Acesta este spiritul lui. Și-a împlinit proiecte ce ar ajunge pentru trei vieți de om. Este un istoric împătimit de arheologie. După absolvirea facultății, ajunge în zona Sucevei, unde, în urma cercetărilor sale, pune bazele viitorului Repertoriu Arheologic al Județului Suceava. Lucrarea sa doctorat, publicată ulterior, îi aduce premiul „Dimitre Onciul” al Academiei Române. Și acesta a fost doar începutul carierei sale ca istoric și arheolog. De atunci și până la vârsta de 62 de ani câți are acum, a avut timp să facă alte importante cercetări și descoperiri arheologice, să scrie mii de pagini în peste douăzeci de cărți și studii de specialitate, să fondeze Societăți și să dobândească lauri pe deplin meritați. Literatura e doar o altă pasiune de a sa, încât vorbele despre scenariul de film: „este viața mea”, pot fi înțelese acum altfel. Exprimă angajarea sa exemplară în tot ceea ce face. Scrie din suflet. Dar, cine va citit scenariul, își va da seama că „marele romantic” este, în spirit, chiar autorul. Că personajul principal, este un alter-ego. Chiar dacă biografia acestuia este ficțională, el împrumută multe de la autor. O anumită bunătate ce îl caracterizează. O anumită energie ce îl împinge la fapte. Și împrumută chiar unele date biografice. Personajul, Chris, este autorul romanului „În umbra marilor imperii ucigașe”, roman aflat în bibliografia autorului. „Marele romantic” c’est moi, ar putea spune Mugur Andronic. Așa încât, gluma sa capătă acum un înțeles deplin. În scenariul „Marele romantic”, se află viața lui Mugur

Andronic... Ceea ce, pe palierul literaturii, înseamnă o proiecție a vieții sale în ficțiune, cu tot ce implică ea. O posibilă viață paralelă, mai ales, o viață imaginată, dar pe temeiul adevăratei sale vieți. Nu, Mugur Andronic nu a trecut Dunărea înot în perioada ceaușistă, nu a stat într-un lagăr de transfugi... dar pe la Paris a ajuns. Viața sa reală se îmbină cu o posibilă altă viață a sa, pentru a crea un personaj.

Când citești o piesă de teatru sau un scenariu de film, textul devine literatură. Abia lectura unui regizor ce pune piesa în scenă sau toarnă scenariul într-un film, îl strămută teatrului sau cinematografiei. Ca literatură am citit și eu scenariul „Marele romantic”. În fond, orice roman poate fi dramatizat, în consecință un scenariu de film este un roman redus la circa două ore de vizionare, un roman redus la esența sa epică, ce îl denudează de estetică. Rămâne energia umană în acțiune, întâmplările derulate rapid, locul esteticii romanului luându-l forța de a impresiona... „Marele romantic” este un miniroman pentru cel care îl citește. Cu toate calitățile cerute de reprezentarea cinematografică. Parcurgerea textului este diferită de a romanului. Autorul conduce cu multă energie derularea cinematografică și o face extrem de vie. „Vezi” ceea ce citești și imaginile te copleșesc. Chiar mai mult decât atunci când vizionezi un film, deoarece imaginația este acționată și produce lectorului o viziune completă. Simți, parcă, chiar și izuri, fragranțe, începând cu scena tabloului, până la mirosul bucatelor servite la masă și la buchetele de flori ce ajung în mâinile doamnelor. Mugur Andronic reușește, prin stilul său alert, cu dese schimbări de planuri, să redea scenele, care sunt scene de viață, în așa fel încât impactul să fie maxim asupra „privitorului”, fie el lector sau spectator în cinematograf.

Văzând titlul, înainte să mă apuc de citit textul, gândul m-a dus îndată la „Marele Gatsby”. Dar nu se află aici nimic din strălucirea unei societăți. Dimpotrivă, apar două lumi la fel de insipide și închistate în dogme, tabuuri și obiceiuri proaste: societatea românească din vremea ceaușistă și societatea americană. Pe de o parte dogmele și tabuurile unei societăți ce

înaintează pe o pretinsă cale a multilateral dezvoltării, pe de alta existența mizeră a oamenilor în societate celei mai mari democrații a lumii, coruptă de prostituție, de proastă creștere, de nepăsare. Dacă într-o parte vezi oameni temători, ce își ascund sentimentele, ce își cenzurează vorbele și gesturile, de cealaltă vezi oameni ce se scobesc în nas (la masă mai ales), își pierd lentilele de contact în sosul de bulion și le caută cu degetele apoi (ca pe-un exercițiu de arheologie ignară), incuți, dar plini de o aristocratică plinătate de sine, semn că nu le pasă de nimic și nu-i interesează nimic. Chris, marele romantic, care este, cum spuneam o proiecție în ficțiune a autorului, va traversa aceste două lumi și te întrebi, în vreme ce înțelegi cu lectura, unde își va găsi salvarea, unde își va afla limanul. Vezi că are o idee despre ceea ce ar putea mântui lumea, adică pe fiecare individ, când spune: „nu oamenii fac dragostea, ci dragostea face pe oameni”. Nu este un dezabuzat, deși a avut multe de pățimit. Crede în puterea iubirii. Și, mai ales, faptul că ține la un copil, copilul femeii iubite de el, îi arată în cea mai mare măsură starea de a fi uman. Altfel, în jurul său, descoperi o lume aproape celiniană: ființa umană este profanată și lumea oamenilor este profanată. Dependent de sex, are și el o cotă de participare la umilirea aceasta, a celor dependenți de el, cum este tânăra Clara, nevoită să se prostitueze. Americanizat, nu poate fi generos și a dobândit marea doză de insensibilitate a celorlalți. Totul se vinde și se cumpără în acea lume și nu are măcar cum gândi că ar putea ajuta pe cineva gratuit, din pur altruism. Pentru banii de care Clara are nevoie, îi va cere să-l viziteze săptămânal până când fata își va reduce datoria.

Dar dragostea pentru Flora și relația cu copilul ei, Johnny, sunt marile lui deschideri spre omenesc, ce arată că, sub greutățile vieții, nu s-a abrutizat. Lui Johnny, deci tocmai copilului, îi dă una dintre posibilele chei ale unei existențe decente. când îi spune: „plăcerea supremă a vieții, să muncești în lumea misterelor”. Mai este și „terapia frumosului”, însușirea literaturii („produs natural, din suflet”), a artelor, de a oferi beneficii taumaturgice celor ce le practică sau doar le frecventează.

Dar unde își va afla Chris limanul? Limanul vieții personale, desigur, căci acesta e limanul ce contează. Tocmai în viață. Nu în vreo dogmă, nu în vreo sectă, nu în vreo reușită spirituală. Ci în viața deschisă, când ajunge să întemeieze un fel de familie cu Elisabeth, o actriță de care s-a îndrăgostit fiind văzută într-un film în România pe vremea când era adolescent, și cu Johnny. Nu-și găsește un liman fugind de viață, ci în curgerea vieții.

Finalul fericit al acestei povești nu vrea câtuși de puțin să arate că personajele romanului au dobândit fericirea pentru totdeauna. Deloc, ci ele vor fi supuse altor încercări cât vor trăi, însă, ca și de astă dată și la fel ca înainte, ele vor ieși victorioase de fiecare dată în curgerea vieții.

Și mai există un final, un final vesel și ușor parodic, al reușitei cu scenariul lui Chris acceptat la Hollywood. Iar cum Chris este proiecția în ficțiune a autorului, el proiectează fictiv viitorul succes al scenariului de film „Marele romantic”, cel tocmai descris în rândurile de față. Căci, nu-i așa, după felul său de a fi, Mugur Andronic nu putea să nu arunce mănua cinematografeii, nu putea să nu arunce o provocare românească Hollywood-ului.

Martie 2017, Dan Perșa

MARELE ROMANTIC

MARELE ROMANTIC^{*}

- în caz de ecranizare se poate adapta -

Filmul debutează cu imaginea panoramică a depresiunii Cacica, de la poalele Obcinei Mari, în mijlocul ei fiind satul Cacica. La început filmarea pleacă de pe dealuri împădurite și colorate splendid în culorile toamnei – verde-galben-roșu - alunecând spre dreapta, spre nord, spre depresiunea propriu-zisă. Pe sub pădure o turmă de oi păscând. Apare scrisă la baza imaginii informația: *Satul Cacica, Bucovina, nord-estul României, înainte cu doi ani de revoluția anticomunistă.*

Secvență:

Început de octombrie, se înserează. În centrul satului trec niște copii destul de rău îmbrăcați, cu nuielușe în mână, în spatele vacilor pe care le aduceau de la păscut. Unul dintre ei se scarpină la fund. În fața școlii, clădire destul de veche, cu steagul comunist, se adună mai mulți tineri de liceu și facultate, fete și băieți. Doi băieți au pe umăr mai multe păături subțiri, mai rele, împăturite. În jur câteva găini prin șanțul drumului. O căruță trece pe drum.

Una dintre fete:

- Băi George, ce videocasete aveți ? Băiatul are în mână patru videocasete.

- Câteva aduse de la Suceava, i se răspunde.

- Filme tari și cu sex? Căci cu comunismul ăsta nu avem decât două ore de televiziune pe zi și alea cu tovarășul Ceaușescu.

- Nu știu. cred că da, dar oricum nu trebuie să știe directorul, căci altfel nu ne mai lasă să facem discotecă în școală. Dacă nu era Alina și nu insista, nu mai reușeam să-l convingem să ne lase aici.

Alina intervine:

---

^{*} Poeziile și aforismele aparțin autorului.

- Toată săptămâna i-am dat pupici tatei să accepte. I-am făcut de două ori și pantofii cu cremă. Tinerii zâmbiră. Alina face cu mâinile, un gest triumfător. La un zgomot, întorc capul pentru că apare Chris, eroul principal, un tânăr simpatic, îmbrăcat cu geacă din piele și blugi foarte uzați, purtând sub braț un videoplayer.

- Salutare gașcă, le spune și intră primul în școală.

Secvență nouă:

O sală de clasă, unde primii veniți, vreo 7 persoane, se grăbesc să pună niște pături la ferestre spre a face întuneric mai repede. Se împing băncile în spatele sălii de clasă. Se montează videoplaierul la un televizor mai vechi, alb-negru. Se stinge lumina, interiorul fiind luminat mai mult de becul de pe holul școlii. Ușa clasei deschisă.

Se dă drumul la muzică, rock, alternativ cu bluzuri. Unul dintre băieți pune pe catedră trei sticle, două de coniac, alta de lichior și câteva pahare. Se începe cu rock.

La un moment dat, apare șeful postului de miliție din sat, îmbrăcat în uniformă, care intră între ei amenințându-i și pufăind puternic din țigară:

- Chris, dacă stingeți lumina, toată lumea pleacă acasă! Și aprinde lumina cu gest brutal.

- Nicio problemă tată, i se răspunde.

- Și la 12 noaptea acasă, continuă milițianul, ridicând amenințător mâna.

- Să trăiți, am înțeles, tovarășe tată, glumi Chris salutând militar. În vreme ce unul dintre băieți continua să stea exact în fața catedrei spre a masca sticlele.

Milițianul plecă și la un semn discret din cap al lui Chris, unul dintre băieți se furișă prudent pe urma sa, pe holul școlii și până la ușa ei, spre a se convinge că cel nedorit plecase cu adevărat în stradă.

Se dansează din nou pe întuneric, ca la începerea distracției. Atmosferă încinsă. Chris bea un pahar de coniac și apoi dansează cu prietena sa Alina. Bluz, strânși lipiți, ca și ceilalți. După mai puțin

de un minut de filmare a dansatorilor, el îi șoptește ceva la ureche, apoi îi săruta urechea. La o altă pereche, băiatul pune partenerei prea jos mana, pe fund, la care ea îi respinge mâna. Un băiat la catedră își mai toarnă un pahar. La terminarea melodiei, intervine Chris:

- Ne-am înfierbântat, prea tare, gata, pauză de-un film american.

Tinerii trag parte din bănci spre catedră. Chris, pune o sticlă pe banca unde stă și paharul său. Bea încă două pahare de coniac, unul după altul. Începe filmul.

Se filmează ecranul televizorului, cu secvențe din filmul american. Film de dragoste, cu o actriță de circa 23 de ani, Elisabeth Clark, la debutul său de la Hollywood. Se filmează ecranul televizorului:

secvență din filmul TV - un tip de circa 70 de ani oprește seara mașina și ia de pe trotuar o tânără prostituată. Fata deschide portiera și bagă capul înăuntru. Tipul întreabă:

- Cât?

Fata: 40 dolari numărul și 60 oral.

- Urcă, spune tipul.

Fata se urcă în spate. El ia o pastilă și o înghite cu o gură de apă.

Fata: Ești cardiac?

- Dacă tot plătesc, iau o Viagra.

- Oprește, vreau să cobor. Mi-e frică, ai să mă rupi!

- Liniștește-te. Nu e cazul. Îți mai dau 200 dacă s-ar întâmpla minunea asta... O iau doar pentru normalitate.

Se filmează chipul unor tineri care văd filmul.

Scenă nouă pe TV - în pat cei doi în preludiu. Ea excitată tare icnește:

- Zgârie-mă!

- Unde?

- Jos... El duce mâna jos.

Se filmează chipurile tinerilor atenți la film și mai ales cel al lui Chris, de o expresivitate aparte. Își trece mâna prin păr, cu mișcări lente. Mai bea din pahar.

După un timp, după secvența excitantă, aflat în rândul din față, alături de iubita sa, Chris exclamă plin de teribilismul vârstei și amețit de alcool (cu intonația vocii deci demonstrând faptul că băuse destul de mult deja):

- Voi merge în America și o voi avea !

După o scurtă pauză:

- Ce vei avea? se aude din spate o voce de fată.

- Pe ea, răspunse Chris.

Rumoare, câteva râsete.

- Poate pe el, îl ironiză unul din lateral.

Râsete generale. Chris se ridică, parcă gata să se bată cu ultimul. Se apropie de banca respectivului, dar din spatele clasei, un obez, îi spuse:

- Ai s-o ai, când ai să i-o pui lui Ceaușescu ! La gură, că-i bun de gură!

Chris, întoarse capul într-o parte, parcă buimac, neștiind ce să facă. Înghite salivă. Iese din clasă în tăcere, cu privirea în jos, pe hol, apoi intră în clasa vecină, ce primește lumină tot de pe hol. Mută și se urcă pe catedră și ia de pe perete tabloul dictatorului comunist. Aruncă scaunul furios într-o parte. Își dă jos pantalonii și chiloții și pe vine face – cu scremătură și o beșină – caca pe tablou. Se îmbracă tăcut, ia tabloul, în plan orizontal, care are și bucăți de hârtie pe el și îl pune pe videoplaier, în tăcerea tuturor. Se pune lângă Alina. Filmul continuă, dar pe moment nu se aud comentarii. După mai puțin de un minut (camera filmează chipuri de spectatori), unul din față:

- Băi băieți, e chiar putoare de rahat. (Liniște. După 20 secunde, același): Băi Chris, ești inconștient, ai băut de nu mai știi de tine?

- Dacă vreau, pot orice, îi răspunse, turnându-și din nou în pahar.

Alina se ridică agitată din bancă:

- Pentru numele Domnului, ce ai putut să faci! Ne distrugi pe toți ! Și îți pierd munca și părinții noștrii, plus exmatriculările de la

liceu și facultate. (Îl scutură de umeri pe Chris). Du naibii porcăria asta de aici !, i se adresă ea isteric.

Chris lăsă puțin capul în jos, apoi oftând luă tabloul și-l duce în clasa vecină pe catedră. Se întoarce și pentru a demonstra cine este închide abuziv videopleierul zicând:

- Imi face rău filmul, haideti să mai punem muzică. Îi știu deja sfârșitul, oricum are happy end.

- Lasă-l până la sfârșit, spuse Alina, întreruptă de Chris:

- Eu am adus scula, eu fac ce vreau !

Se pornește muzica, se mută din nou bănci și unii la catedră, rup bucăți de pâine cu felii de salam, astâmpărându-și foamea. Se dansează în continuare.

Dimineată, târziu, telefonul fix, vechi, sună în camera unde doarme singur Chris. De abia după circa 20 de secunde, se scoală răspunzând. Desculț și cu părul încălzit. Bluza de pijama scoasă jumătate din pantalon. Ridică receptorul. Imaginea Alinei, la celălalt capăt al firului:

- Azi-noapte ai curățat tabloul? (foarte agitată).

- .....

Nu i se răspunde. Chipul băiatului, nedumerit, care încearcă să înțeleagă despre ce este vorba. Își trece mâna prin păr și își freacă ochii.

Imagine pe fată, care continuă:

- Ai înebunit, știi ce ai făcut? Și suntem la fel de vinovați și noi, că oboșiți și cu alcool în creier am plecat uitând de tablou. L-ai curățat și pus pe perete înapoi?

- .....

- Răspunde-mi pentru numele lui Dumnezeu !

După încă circa 10 secunde, Chris:

- Nu știu. nu mai îmi aduc aminte.

- Dimineată femeia de la curățenie, de frică, a telefonat direct la Suceava la securitate...Taică-miu e îngrozit. De abia am scăpat să nu dea în mine. Acum cred că e cu taică-tu la miliție.

- .....

- Mi-e și frică să mai stau acasă. Pleacă și tu, și vino la grota bisericii catolice, să ne putem înțelege.

Chris, după un oftat, cu voce slabă:

- Bine, în 15 minute.

În fața școlii sosește o mașină veche rusească, o Volgă neagră, a securității. Din ea coboară doi indivizi, unul în haină neagră din piele, cu aparat vechi de fotografiat în mână. Îi așteaptă șeful miliției din sat, tatăl lui Chris. Discută ceva apoi intră totii trei în școală.

În spatele bisericii romano-catolice a coloniștilor polonezi, departe de stradă, la grota înfățișând pe Sf. Fecioară. Alina așteaptă, într-o margine mai retrasă. După 10 secunde, apare și Chris, răvășit. Alina:

- E groaznic ce se întâmplă ! Parcă e un coșmar din film ! Ce ai putut să faci Chris și noi pe lângă tine ?

- Nu știu ce s-a întâmplat, cum s-a întâmplat... (Se reazămă de peretele grotei). Și nici ce se poate întâmpla mai departe...

- Ce poate fi mai rău. Părinții dați afară din serviciu, noi exmatriculați și tu că esti deja major, vei face închisoare. Și așa ăștia de la securitate te cunosc și din alte ocazii că ai dat prea mult din gură. Chris, pentru ce, cu ce am greșit cu toții?

Chris, după 5 secunde:

- Asta e... timpul nu se mai dă înapoi... Ce pot face acum... Întoarce capul, în direcția bisericii, privind fără țință.

- Poate e mai bine pe moment să nu apari, până nu trece valul... Poate taică-tu mai reduce din șoc.

- Și ce să fac, să fug din sat, din țară?

- Știi unde ne-am sărutat prima dată? În mina de sare, în galeria părăsită de lângă sala de dans. Du-te acolo, ascunde-te și așteaptă să-ți aduc haine și mâncare și apoi mai vedem. Îl sărută pe obraz și pleacă întorcând capul spre el îngrijorată.

Chris intră în puțul minei, coboară zeci de trepte în adânc, trece prin capela minerilor săpată în sare, dedicată Sfintei Varvara, pe lângă sala de dans și intră într-o galerie pustie, părăsită. Se aud și vede vizitatori la sala de dans. Printr-o crăpătură a ușii din scânduri vechi se uită la grup. După un timp vine Alina. Deschide ușa galeriei. Aduce o geantă cu haine și mâncare.

- Multumesc Alina. Nu vreau să-ți fac greutate.

- Te iubesc și acum nu ai pe nimeni mai apropiat. Nu am cum să nu te ajut.

Îi pune palma dreaptă peste buze. El îi sărută palma și o cuprinde în brațe. Încep să se sărute, tot mai pătimaș. El scoate o haină mai groasă din geantă, o pune jos și amândoi se culcă peste ea....Scene erotice maxime cu finalizare. În momentul orgasmului se aud din nou zgomote de turiști. Chris se ridică ascultând cu atenție. Se uită prin crăpăturile ușii. Se întoarce spre ea:

- Rămân pe noapte aici și voi avea timp să mă decid ce este de făcut.

Noaptea, la geamul Alinei, Chris îi bate încet și repetat în geam. Ea pe pat, citind o carte. Se ridică și îl deschide:

- Ce-i cu tine? Ne-au luat la miliție și au luat de la toți declarații. Au tot întrebat unde ești.

- Ce-a zis tata? Cred că m-ar omorî din bătaie!

- Nu știu, e cu ofițerii de la oraș, cred că acum la restaurantul sătesc, dar maică-ta e bolnavă pe picioare...

- M-am tot gândit, fug din țară pe la sârbi. Cum au reușit alții, voi putea și eu... Nu-i Dunărea atât de largă. Dacă e nevoie, o trec înot... Se uită îngrijorat dintr-o direcție de unde se auzi un zgomot. O pisică călcând pe frunze.

- Te-ai gândit bine ? Nu o să regreti?

- Nimic nu e mai de preț ca libertatea... Și n-a murit nimeni și n-a sărăcit nimeni fugit la Paris. Din contră.

- Așteaptă că vin și eu îndată afară. Stai sub geam, ghemuit.

Chris se lasă jos.

Alina pleacă în casă. Mama sa în sufragerie la televizorul alb-negru. Reportaj cu Ceaușescu la tribună vorbind. Alina se duce în dormitorul părinților, caută în fundul unui dulap o casetă. Scoate de acolo 5-6 inele de aur și lăntișoare cu medalioane. Le ascunde într-o batistă. Iese și vine la geam. Deschide geamul, îl sare. Jos Chris o ajută.

- Chris uite, ai niște bijuterii și 230 de lei, economiile mele. Fără toate astea, nu ai să reușești... Alina stă cu mâna întinsă și cu batista în palmă. Așteptare. După 4-5 secunde Chris o ia.

- Să știi că n-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine...Ți le voi înapoia înzecit, dacă mama nu o să ți le dea pe ale ei.... Bagă adânc batista în buzunarul pantalonului.

- Te iubesc Chris. Ești prima mea iubire și nici un sacrificiu pentru tine nu este în zadar. Se sărută. Stau circa 10 secunde îmbrățișați, nemișcați. Departe lătrat de câini.

- Ce ai să faci acum?

- Caut un pod cu fân prin vecini și dimineța la drum.

- Te rog mult să-mi scrii când ai să poți, pe adresa verișoarei mele de la Suceava.

La ivirea zorilor, în șură, o femeie intră cu găleata la muls. Se apucă de muls manual o vacă. Chris învelit în fân. Un muget al vacii îl trezește. Aude mulsul. Stă nemișcat. Se scarpină totuși la nas. Așteaptă până când țaranca pleacă. Coboară pe scară și iese pe ușa din spatele șurii. Merge prin mai multe ogoare de porumb necules încă, prin mai multe grădini. Iese din sat. Oprește un camion vechi, sau o mașină veche, plecând spre orașul Suceava.

În Suceava, în gara Ițcani, dărăpănată, așteaptă trenul spre granița de vest a țării. Unul pe o bancă de așteptare mănâncă semințe aruncând pe jos cojile. Mizerie pe jos. Se urcă și apoi pe drum. Stă la geam gânditor. Iese pe culoar și vede la capătul vagonului o patrule de control a miliției. De teamă, se strecoară în cabina de veceu, plină de mizerie. Stă o vreme acolo de teamă. Noaptea, se întinde pe

banchetă încercând să doarmă. Dimineața, coboară în gara Timișoara.

Intră într-o librărie și cumpără o hartă a României. Se fimează prin geamul magazinului (fără dialoguri). În parc, pe bancă, privește cu atenție hotarul Dunării cu Iugoslavia. Camera filmează acest sector de frontieră.

Apoi se duce la un restaurant mai de cartier, popular. Rămâne pe terasa restaurantului. Apare un ospătar neras și îmbrăcat modest:

- Ce servești băiete?

- Ce aveți de mâncare? Ospătarul îi aruncă neglijent pe masă o listă de meniuri și așteaptă în picioare, lângă masă, sprijinindu-și o mână de un scaun de la masă.

După ce citește lista, Chris comandă:

- O tocăniță de vacuță. Cu multă pâine.

- Nu avem de mâncat decât ciorbă de vacă.

- Atunci de ce mi-ai dat lista de meniuri?

- Așa e tradiția localului.

- Dă-mi ce aveți și gata. Se mișcă pe scaun.

Pe masă farfuria goală după consum. Ospătarul numără banii primiți. Când era să plece, Chris:

- Scuze, nu te interesează un inel din aur? Am rămas fără bani și am nevoie la drum.

- Nu cred. L-ai furat ?

- Nu sunt hoț, îl am de la bunica. Privește insistent pe ospătar.

- Și vrei să și te cred ? După o pauză: Dar cât vrei pe gram?

Chris face un gest din buze, strângându-le:

- Nu știu prețul. Am rămas la nevoie de bani și nu m-am interesat. Cât ar face?

- Cam 140 de lei, din cât știu. De 14 karate.

Chris scoate cu grijă din buzunarul blugilor, cu două degete, un inel. Îl pune pe masă, privind prudent în jur. Ospătarul privește și el în jur. Îl ia și îl cântărește în palmă:

- Să tot fie vreo trei grame. Nu am bani de așa ceva, dar dacă mai aștepți, vine în fiecare dimineață, pe la ora asta, la o bere, un țigan din cartier cu tot felul de afaceri. Mai întreabă de el pe la noi și miliția. Ăsta știu că cumpăra aur. De obicei preferă chiar masa alăturată și ar trebui de acum să apară.

Apare un brunet solid, cu barbă și ușor șchiopătând, trage un scaun alături, aprinzându-și o țigară. Se privesc reciproc. Țiganul împinge fumul în direcția sa, ridicând ușor capul. E servit cu o stică de bere și o cafea. Începe să consume. Este privit insistent de Chris, care în final:

- Pot să vin la masa dumneavoastră? (Țiganul dă afirmativ din cap, cu un gest abia perceptibil. Chris se pune alături și continuă). Scuzați, am rămas fără bani. Am un inel de vânzare. E din aur. Vreți să-l vedeți?

Țiganul dă la fel din cap. Îl ia în mână și-l privește trăgând lacom din țigară apoi:

- Cât vrei pe el?

- Are vreo 3 grame, deci vreo 450. Așteaptă privind pe bărbat.

- Îți pot da doar 230, dacă vrei și asta pentru că l-ai furat și ai nevoie de bani. Aurul furat este mai ieftin.

Câteva secunde băiatul se gândește și ia o hotărâre:

- Dacă mă ajuți cu informații, ți-l dau gratis. N-am la cine apela, nu sunt din zonă.

Țiganul îl privește curios. Se scarpină în barbă și își netezește mustața:

- Care-i afacerea?

Chris ezită, dar înghite în sec și:

- Îți mai dau un inel dacă mă ajuți. Vreau să trec Dunărea la sârbi... Privește din nou, prudent, în jur. Poate știi pe cineva care cunoaște drumurile, sau care a mai ajutat și pe alții...

Țiganul aprinde o nouă țigară:

- Mai dai unul și o rezolvăm.

- Cum o rezolvăm?

- Diseară la 8 vin cu omul de care ai nevoie.

- Și eu cum pot fi sigur că nu e o țeapă.

- Dacă ai nevoie, trebuie să crezi, spune golind sticla în pahar. Bea ultimul pahar. Se ridică de la masă și îi spune:

- Hotărăște-te acum.

Chris se ridică și el. Stă puțin, se uită în jur, scoate din buzunar, tot cu două degete, încă un inel. Îl pune și pe el pe masă, lângă primul:

- Și omul tău ce pretenții are?

- Te vei înțelege cu el. E văr-miu. E țigan de gașcă.

Seara, la aceeași masă. Vine același chelner:

- A trecut de 10, închidem băiețaș. Dar dacă vrei să mai stai, poți rămâne aici.

- Mai stau. Mulțumesc. Îl aștept de două ore și văd că nu mai vine.

- Dacă n-a venit până acum, ai luat țeapă se pare, spuse întorcându-i spatele și intrând în restaurant. Se întoarce, deschide înapoi ușa și din prag îi spune băiatului: Totuși, e bine să pleci, de acum mai trec echipaje de miliție în control. În gară e și mai periculos.

Chris se ridică trăgându-și geaca spre șolduri. Pleacă.

Ajunge în spatele unor blocuri. Aude la un geam gălăgie, ceartă, dintre soți. Zgomote de farfurii sparte și înjurături. Se pune între două pubele, pe vine. Dintr-una, sare o pisică speriată. Face un gest din cauza frigului, încheindu-se la guler. Alături un maldăr de cartoane și foi de ambalaj de frigider. Se ridică în picioare, se apleacă într-o pubelă, face ordine între gunoaie făcând o gaură mare pe care o căptușește cu foi de carton. Sare înăuntru. Face o grimasă, își șterge parcă nasul din cauza mirosului. Își face loc mai bine. Se acoperă cu un carton. Încearcă să închidă ochii. Aude zgomote de lupte pentru mâncare între câinii vagabonzi din preajmă.

Spre seară, pe un vaporeș de transport public pe Dunăre, pe o banchetă, privind cu atenție fluviul. Se filmează în sectorul cel

mai pitoresc – *Dunărea la cazane*, la trecerea fluviului printre munți. Privește spre peretele stâncii unde este sculptat un chip monumental de bărbat. Prim plan pe sculptură.

Aude pe o banchetă, doi turiști, explicația:

- Milionarul român de la Roma Iosif Constantin Drăgan a plătit sculptura regelui antic al dacilor – Decebal.

- Se filmează și case vechi de pescari. Privește cu atenție spre satele de pe malul țării vecine, dar și pe cel românesc. Pe lângă ei trece o șalupă a grănicerilor români, care îi privesc insistent, filându-i.

Seara, intră în curtea unei case de pe malul fluviului. Pe gard, o plasă de pescuit pusă la uscat. Câinele din curte îl latră. Din ușa casei îl întâmpină o femeie îmbrăcată modest:

- Pe cine cauți?

- Vă rog frumos, dacă se poate...doar plătesc, n-am unde dormi...

- Mergi la oraș, la hotel, îi spune ea aranjându-și mai bine baticul din cap.

- Am venit aici să vizitez și să pescuiesc și chiar nu am unde. Vin tocmai din nordul țării. (Și ca să fie mai convingător): Am mâncat, nu am nevoie de nimic.

Femeia intră în casă. Și reapare în scurt timp:

- Am vorbit cu omul meu. Dacă nu ai pretenții mari, poți rămâne. Mai pot fi și purici de la pisici.

Noaptea, la gura plitei pe care fierbe o mămăligă mare în ceaun.

- Și de unde zici că ești? Întreabă pescarul neras de multe zile, după care își șterge nasul cu dosul palmei.

- Din nordul țării din, Bucovina. Părinții au divorțat recent și nu mai suportam scandalurile în casă. Am fugit și de la școală... M-am certat și cu prietena mea, m-a lăsat pentru cel mai bun prieten al meu. Am vrut chiar să mă arunc de la etaj.... Îl privi atent pe bătrân, să vadă dacă l-a convins. Se ridică și scoate din geanta sa de

voiaj o sticlă cu băutură și continuă: Votca e pentru omenia voastră, spuse, punând sticla pe masă.

Pescarul zâmbi satisfăcut. Se ridică, luă două pahare mici de pe un bufet unde un ceas mare, vechi, de masă, arăta ora 9 și 10 minute. Se uită în pahare. Le scutură, le întoarce cu gura în jos și le bate în palmă. Dintr-una cade o găză mare moartă. O aruncă din palmă. Le aburește (sufală în ele aer cald și umed). Le șterge cu bluza sa largă și le pune lângă sticlă. Bea singur primul pahar. Plimbă lichidul în gură. Își aprinde o țigară. Mai toarnă și mai bea un pahar:

-Vrei și tu, că doar ești bărbat?

-Nu mă omor după băutură. Îi toarnă și lui cu o mână tremurândă.

Mai târziu: imagine - ceasul de pe dulap arată 10 și 35 și sticla mai mult de jumătate goală. Într-o farfurioară multe mucuri de țigări arse.

- Domnu' pescar, aș avea o curiozitate... Se așează mai bine pe scaun.

- După ce ți-am povestit minciunile mele pescărești, poate vrei mâine la pescuit?

- Oarecum, dar dacă tot mi-ați demonstrat că sunteți om așa de bun, aș putea pescui noaptea asta?

- .....Cum adică băiete? La lanternă?

- Vă dau trei inele de aur și două lăntișoare dacă îmi dați barca dumneavoastră...

- Ce tot vorbești ? Eu măcar am băut... Vrei să dai de dracu. Pe aici e frontieră. Nici nu aveam voie să primesc străini. Aseară trebuia să te declar la grăniceri ca nou venit... Chiar și pentru o noapte.

Chris unește mâinile a rugăciune și cade în genunchi:

- Vă implor ajutați-mă. Vreau să plec. asta este. Treceți-mă dumneavoastră și tot ce am în buzunare e al vostru. Puteam să fiu fiul vostru, neajutorat, între străini...

Bătrânul, trage puternic din țigară. Se aude zgomotul ceasului. Își aranjă mustața. Se ridică în picioare și merge la fereastră:

- Măi băiete, îmi amintești de fiul meu. Acum 22 de ani l-am pierdut. S-a înecat dorind să fugă spre vest. Nu mi-a spus. A făcut-o de capul său. Și acum noaptea îl mai visez. Parcă îmi cere ajutor. Uneori noaptea merg la fereastră, parcă îl aud și îl caut cu privirea...pe apa neagră a Dunării. (Trage din nou puternic din țigară). Ai noroc că e bună băutura asta și mi-ai înmuiat sufletul... Bunătatea omului e ca un izvor. Dacă știi să sapi, să îl cureți de pământ, izvorăște mai puternic. Măcar acum să reușești tu și în amintirea lui. Dar nu cu barca. Apa încă nu e foarte rece... Îți dau o cameră de roată de tractor, dar dacă te prind zici că ai adus-o de acasă, într-o geantă mare.

-....Nu am cum să vă mulțumesc, decât dându-vă ce v-am promis!

- Lasă-mi doar un inel, pentru doctorii și țigări, că de restul vei avea nevoie.

Imagine a cerului senin, plin de stele. În magazia pescarului amândoi, lângă camera umflată. Bătrânul ridică de jos un lighean vechi cu cenușă:

- Freacă-ți fața și mâinile să nu te vadă ușor pe apă.

Chris ia cu mâinile amândouă, frecându-se. Pleacă amândoi pe o cărare până la malul Dunării. Bătrânul își stinge țigara. Se opresc ascultând cu atenție. Se aude o cucuvea. Privesc cerul înstelat. Se aude lătrat de câini.

- Acum, între 4 și 5 noaptea nu prea circulă patrule pe apă. E timpul.

- Domnule... nu am cuvinte... Are lacrimi în ochi. Îi prinse mâna bătrânului și i-o sărută.

- O să te ducă apa mai bine de un kilometru la vale. Acolo dai de un sat tot românesc. Dumnezeu să-ți ajute și când te rogi, roagă-te și pentru mine și baba mea...

Chris se lăsă pe burtă pe cameră. Bătrânul îl împinge cu totul în apă. Tânărul începe să folosească două mici bucăți de scândura drept lopeți. Se îndepărtează. Imagine dispărând în întuneric. Imagine pe chipul pescarului, nemișcat, ascultând cu atenție mai departe.

Imagine 10 secunde, pe camera de tractor, lopătând. Se oprește ascultând cu atenție. Din nou lopătează. Se oprește din nou. Din amonte se aude vag un zgomot de motor. Privește încordat în acea direcție. Se observă și un reflector ce proiectează în jur lumină. Începe din nou să dea din vâsle cu putere. Încearcă să treacă prin fața șalupei de grăniceri. Face un efort disperat, gâfâind. Trece. Șalupa se apropie și ea. Chris trece de mijlocul fluviului, în apele sârbești. Se oprește și se ascunde după cameră, în apă. Pierde lopățelele în apă. Șalupa ajunge cu lumina relectorului la câțiva metri depărtare de el. Trece mai departe în patrulare.

Chris stă câteva secunde respirând adânc. Încearcă să urce pe cameră. Nu reușește. Camera începe să scape aer. Tremură de emoție și frig. Se ține de cameră și înoată doar din picioare. Spre mal. Iese tremurând din apă. Împinge spre larg camera. Face câțiva pași și se culcă pe pământ epuizat. Cu fața în sus și palmele peste față, parcă încercând să se încălzească... Privește din nou cerul înstelat. Din sat se aude lătrat de câini și un cântat de cocoș.

.....

Imagine tot de toamnă pe o alee de parc. La baza imaginii, este scris: ***După 20 de ani. Manhattan, New York, Central Park.***

Un bărbat, de circa 40 de ani pe o bancă scrie într-un carnetel. Pe alee se apropie un negru cu o mașină de tuns iarba. Ajunge în dreptul său. Bărbatul ridică capul:

- Hei tipule, ai fost vreodată agresat de cultură? Negrul se oprește mirat. Haide să îți citesc ceva, continuă același. (Negrul se pune și el pe bancă). Aștept o părere sinceră despre poezia pe care am făcut-o în parc. Părerea ta pentru mine este mai importantă decât cea a criticilor. Mai toți niște labagii...

- Ok omule. Ascult. Își aprinde o țigară.

Viața ca un vis, sau Viața ca un film:

*E oare viața noastră – sumar de vise, excursie de plăcere,
Sau poate o detenție scurtă, închiși în forme umede și moi ?
E oare simplă și nouă demonstrație de forță a morții infidele,
Sau a originii noastre vechi marine sălășuind tacit în noi ?*

*Să fie oare totul doar datorat unei simple clipe de iubire,
În care doar din egoistul – « a avea » – părinții ne-au făcut ?
Să vrea să fie viața excepția unei reguli universale de murire
Sau pretextul pentru ca materia să joace farsa unui joc plăcut ?*

*În fine, orice ar fi, nu mai îmi bat capul încă plutind pe umeri,
Căci este prea frumos și ninge cu lumini și zâmbete Dumnezeiești,
Mă-ntreb, îndrăgostit de viață, printre florile pop-corn de meri,
De ce nu ești acum cu mine, în propria-mi tulpină, de ce nu ești ?
...de ce nu vrei să fii, să... ești... ?*

Tăcere. Negrul trage puternic din țigară:

- Îți merge la inimă. Faină și imaginație și filozofie și mult adevăr. Dacă ești poet și știi mai multe, ce ar fi dragostea după tine?

Chris se scarpină în cap:

- Ar fi – mai realist – suprema expresie a egoismului omenesc. Setea de a poseda. Un lucru aparent urât, dar paradoxal, pentru că de cele mai multe ori face omul fericit și îi dictează un comportament frumos. Nu pot uita totuși o discuție pe o bancă la Paris, între doi bărbați bătrâni. Stăteam în apropierea lor. Aveau peste 70 de ani. Unul spunea: „Parcă dragostea ce e, nu se mai satură unul de corpul celuilalt...” Uneori, când mă părăsește romantismul meu poetic, intru în criză și încep să le dau dreptate...

- Scuze și eu sunt în criză, dar de timp. Mersi pentru poezie și succes la cărți. Se ridică și pleacă.

- Mersi. Mă bucur. Sănătate.

Negrul se îndepărtează. Chris închide ochii, lasă puțin capul pe spate, respiră adânc, se ridică și pleacă. Se plimbă circa 10 secunde. Imagini de vegetație de toamnă.

Aude strigăte de ajutor. Glas de copil. Începe să fugă în acea direcție. După 5 secunde vede pe malul apei (Acumularea Jackline Kenedy Onassis) mai mulți copii, unii cu vapoare cu motor în mână, strigând și agitându-se. Un băiat de 12-13 ani pe cale să se înece. Chris, din fugă, se aruncă în apă. Îl scoate la mal. Copilul leșinat. Îl prinde de picioare și îl ridică cu capul în jos, pe spatele său. Sare cu el de câteva ori. Îl lasă jos și îi ascultă inima. Îi face respirație artificială. Un părinte apărut brusc sună la salvare. Apare și mama copilului îngrozită. Țipă la copil, îl trage de braț. Nicio reacție. Chris face respirație în continuare. Vine echipajul de medici. Se ocupă de copil.

- Pot veni și eu? Întreabă pe medic, care îi face cu mâna afirmativ. Îl iau în mașină, alături de mamă.

Băiatul în pat, la spital. Se trezește și se zvârcolește, vrea să fugă, ținând:

- Nu vreau la spital, aici a murit tata. Nu vreau. Vreau acasă... Încearcă să scoată din branulă acul de la perfuzie. Mama încearcă să-l imobilizeze. Vine și o asistentă, care îi pune în perfuzie un sedativ. Băiatul adoarme.

În absența mamei, Chris începe să îl mângâie pe cap pe copil. Apare mama cu o asistentă. Asistenta verifică branula și pleacă. Mama, încă în ușa se oprește puțin privind scena. Apoi se pune pe marginea patului, pe partea opusă. Îl privește cu recunoștință pe străin:

- Nu pot găsi cuvinte domnule, pentru ce ați făcut... Rămânem recunoscători pentru totdeauna... Privește pe salvator. Așteaptă un răspuns...

După 5 secunde, el privește lateral și apoi răspunde:

- Nu este nevoie nici de cuvinte, nici de recunoștință. Oricine făcea la fel. Noroc că am zăbovit pe o bancă din apropiere scriind o poezie.

- Scrii poezii, ce frumos. Și eu am scris cândva, dar greutățile vieții m-au redus la tăcere. Eu sunt Flora și el este Johnny. Era să regret tot restul vieții cafeaua băută lăsându-l nesupravegheat.

- Mă bucur Flora, eu sunt Chris. Am să îi dăruiesc băiatului ultima mea plachetă de versuri: *Între cer și pământ*. Ne vom mai vedea și până atunci multă sănătate lui Johnny. Pleacă.

Chris în mașină telefonează:

- Bună. Poți vorbi?

.....

-Ne putem vedea diseară ? La 20, e ok, la biserică ?

.....

- Ok. Știi că ai nevoie... Mai discutăm despre bani. Bye.

Chris îmbrăcat lejer, deschide ușa de acasă. Intră cu o tânără de 19 ani, cu scurtă și glugă în cap.

- Fă-te comodă Clara.

- Mă grăbesc, nu pot sta mai mult de jumătate de oră.

Merge la baie. Se aude apa trasă la toaletă. Se dezbracă încet în cameră, total. Goală bea apă la bucatărie dintr-o cană și apoi se pune în pat. Chris se dezbracă și el. Îi ia perna de sub cap. O mângâie pe corp sărutând-o. Când o mângâie pe sân, ea îl respinge:

- Ți-am mai spus că nu suport, de când la școală golanii clasei puneau mâna pe sânii mei....

- Scuze, tentația...

Chris îi pune mâna între picioare excitând-o local. Se continuă preludiul, etc. etc.

Apoi gemetele ei:

- Haide, haide...

-Vrei să termin?

- Nu îmi place... dar m-am învățat așa că italianul meu termină foarte greu.

La sfârșit, amândoi în pat, stând pe spate. O alintă:

- Păcătoaso, îi șoptește la ureche, întorcându-se spre ea.

- Da, dar păcatul este dulce !

- E adevărat. Ai terminat?

- Nu mai am nicio speranță.

- Data viitoare iau Viagra, zâmbește el și se întoarce spre ea.

- De când am început acum doi ani să practic meseria, nu am mai putut avea orgasm. Greșesc, doar o dată după un sex oral cu un moșneag care m-a excitat vreo 30 de minute.

- Poate doar când te vei îndrăgosti cu adevărat.

- Problema e că de la mult sex nefinalizat, am periodic dureri de cap. Am căutat pe Google și cred că asta e cauza. De fapt, ție pot să-ți spun. Mai nou mai există în viața mea doar doi bărbați. Cel care mă sponsorizează cel mai mult, Giovanni, are o pizzerie care merge destul de bine. E divorțat, fără copii, un tip egoist și rece. Nu îl interesează decât sex și bani. E foarte pofticios. E cu 29 de ani mai bătrân. Nici măcar animalele nu le tolerează. Vroiam să primească la el o pisică răătăcită pe stradă. Numai nu i-am stat în genunchi. Anul trecut i-a paralizat mâna stângă.

- Și cu cine mă mai înșeli? Zâmbește.

- Cu William. Un taximetrist care pune și gresie și faianță. E cu 14 ani mai mare decât mine. Nu-i om rău, dar prost de nu știe să țină o conversație. Acum își scoate mașina de la reparat și ajunge devreme acasă. Mai mult stau la el. Îi fac mâncare și curat. Sâmbătă merg la Giovanni și pentru curățenie și făcut mâncare. Nu știu unul de altul. Baza sponsorizării însă e la Giovanni. De când am făcut o bronșită cronică mă obligă să mă las de fumat.

- Pentru sinceritate, m-am gândit să-ți cumpăr un inel ca amintire. Îmi place să fiu altfel, mai bun, decât cei mulți. Să mă bucur de bucuria celor apropiați mie. Scoate de sub pernă o cutie mică cu un inel. Îi dă cutia. Ea se bucură. scoate inelul și îl încearcă pe deget:

- Îmi vine perfect. Știi, este primul meu obiect din aur. Mulțumesc mult. Sărută inelul și apoi pe Chris. Pot fuma la tine?

- M-a lăsat vechea mea tusă așa că poți.

Clara se dă jos din pat, în timp ce se îmbracă fumează folosind o scumieră. Găsește 40 de dolari pe masă și îi pune în buzunar:

-Nu știi ce să mai fac cu banii. Sunt plină de datorii. În ultimul timp ce câștig cu voi dau pe aparatele cu jocuri de noroc. Noaptea nu mai dorm, cum să scap de datorii. Uneori mă sună și un fost iubit, Alex. De când și-a bătut patronul și e șomer, bea într-una. Mi-e milă de el, iar la beție dă mesaje amenințătoare și înjură și îmi strică nopțile.

A doua zi după spitalizare, Flora merge pe culoare de spital. Vorbește cu un medic. Dă din cap ca mulțumire. Zâmbește. Acum Chris și Flora îmbrăcați altfel. Când ea intră în salonul băiatului, surpriză, îl vede pe Chris din nou mângâindu-l pe băiat. Acum treaz.

- Hello tuturor!, spune ea, punându-se pe cealaltă margine de pat. (Sărută pe băiat pe frunte). Cum te simți, prințișorul mamei ?, întreabă, aranjând mai bine pătura peste copil și părul.

- Sunt ok, mamă. Când plecăm ?

- Am venit să te iau acasă. Îți mai este frică de medici și spital ?

- Nu, Chris mi-a povestit multe, chiar de când era copil la el în România. A stat două luni în spital. Era să moară dacă nu stătea. M-am gândit, poate mă voi face medic de copii, să salvez cât mai mulți, dar să nu le fac ceva să îi doară, injecții...

- Cred că el este un bun povestitor. Se adresă apoi bărbatului: Chiar din Europa de est ești ? Dacă vrei mâine seară te invităm să mâncăm împreună la un restaurant cu specific românesc. Trec uneori pe strada lui. Cred că îi spune București.

Chris - Mulțumesc. Se acceptă. Dar înainte, uite, Johnny, ultima plachetă pe care am publicat-o. Cred că titlul său este destul de sugestiv: *Între cer și pământ*. Iar în vacanța de vară am să-ți mai dau un cadou: vei merge cu mine la bazin să te învăț să înoți. Ar fi trebuit să știi deja. Vezi cât de important este să știi să plutești între pământ și cer ?

La o masă de restaurant Flora și băiatul ei. Apare grăbit Chris în costum de blugi, cu o eșarfă albastră la gât.

- Salut tipule spune el, întinzând mâna peste masă lui Johnny. Copilul întinde și el mâna. Chris vine la Flora și îi sărută mâna.

- Ce gest romantic, spune ea zâmbind.

- Așa m-a învățat mama. Mă rog, educație comunistă. Și când sărut mâna cuiva, mi-aduc aminte de ea și parcă îi pup mâna ei.

- Avea și comunismul la voi ceva bun, nu-i așa ?

- Avea mai multe. Nu îl regret, dar după școală aveai locul de muncă asigurat și în scurt timp și locuință de la stat.

Johnny ridică o mână:

- Fără politică oameni buni !

- Așa e omulețule, spune Chris. Ce comandăm ?

- Ce dorești, spune Flora. În această seară ești invitat și sărbătorit.

- O Doamne, câtă onoare îmi faceți, zâmbi privindu-i pe rând.

- Ce vrei?, întreabă Johnny.

- Să spunem că un picior întreg, un but de porc!

Flora - Hei lasă gluma, ce vrei ? Dă din mână.

Chris - Vreau ce vrea Johnny. De ce ai poftă, omulețule?

-..... Johnny ridică din umeri.

Scenă mâncând. Johnny:

- V-ați vorbit să purtați aceeași eșarfă?

- Oameni care se potrivesc, au gusturi comune. Nu-i așa Chris?

- Chris, tu ce preferințe, gusturi, ai? Întreabă Johnny. De exemplu, ce îți place cel mai mult?

- Să spunem că îmi place să realizez cât mai multe. să las după mine oamenilor ce am făcut mai bun. Îmi place să fac cercetare arheologică, să scriu cărți și articole, să merg la congrese. Să fiu scriitor, să pescuiesc, să fac excursii. Să descopăr noi situri arheologice. În primele momente când le descopăr sunt fericit știind

că sunt unicul om de pe planetă care cunosc misterul aceluia loc. Până public noile descoperiri. În Franța am făcut multe cercetări de teren de acest fel. Plimbarea asta pe câmp este și foarte relaxantă și sănătoasă.

- Mi-ar place, m-ai lua cu tine într-o expediție ? Se oprește din mâncat.

- Posibil, dar dacă ai să meriți. Și asta îmi va spune Flora. Fumezi?

- Dumnezeu meu! De când a făcut tata cancer la plămâni, urăsc chiar asta. În clasa mea deja jumătate din băieți fumează.

- La noi în România, la tabac popular i se spune „Iarba dracului”.

- Mamă, ție ce îți place cel mai mult ? Johnny întoarce capul spre ea și se oprește din mâncat.

- Când te pun cu spatele la ușă la bucatărie, pe banda marcată în centimetri și constat periodic cum crești în înălțime. Îi zâmbește.

- Și mai ce?

- Îmi place arta veche, să gătesc, îmi place natura, filmele cu tine și cu noi când erai mic... (devine tristă) ...și eșarfele albastre, zâmbește din nou. Se uită la Chris.

- Dar ce nu vă place cel mai mult?, întreabă copilul Se uită la Chris care îi toarnă în pahar Pepsi și îi răspunde:

- Nu îmi place mizeria umană, care este tot mai mult în jurul nostru. Tata îmi spunea uneori: ai mari calități băiete, dar și un mare defect. Crezi prea ușor și prea mult în oameni. Și îi răspundeam: Tată, dacă eu sunt un om bun și mă port frumos, cred că și celălalt trebuie să fie la fel ca mine... Își sprijină bărbia în mâini, cu coatele pe masă.

- Dar ție mamă ce nu-ți place cel mai mult ? Întoarce capul spre ea.

- Nu știu, nu m-am gândit niciodată. (Se oprește din mâncat). Dar cred că răutatea oamenilor și paradoxul vieții noastre.

- Cum adică paradox?, întrebă Johnny.

- Adică lucruri, situații în viață rele, pe care nu le merităm și care ni se întâmplă. Unele lipsite de logică.

- Cum ar fi că l-am pierdut pe tata? Dă din mâna dreaptă.

- Poate fi un exemplu. Când eram mai fericiți ca familie, a venit nenorocirea... Cu voce emoționată, privește lateral departe.

- Interesant, spune Chris. Prima plachetă de versuri scrisă la Paris am intitulat-o chiar „Paradox”. Paradoxul este după părerea mea ceea ce nu merităm de la viață rău și ni se întâmplă, chiar împotriva logicii vieții. Concluzia: trebuie să-l ironizăm și să-l depășim mental și apoi sufletește. Dar tu Johnny, ce nu-ți place la școală?

- Nu-mi place de proful de mate că își curăță nasul de muci cu degetul. Nici de Fred. Deși are deja vreo 80 de kile, mănâncă încontinuu în recreații. Și dulce. Nici de colegii nesimțiți, care se cred grozavi când fumează. Dar tu Chris, ai copii ?

- O domnișoară de liceu la Paris. Stă cu mama sa și o cheamă Smaranda. Din păcate însă vrea sa dea satisfacție ei și bunicilor ei și nu vrea să comunice cu mine, deși mi-a spus că nu am fost un tată bun, ci foarte bun... (Bea o înghițitură din pahar). Eu am divorțat de mama ei, înainte de a veni aici.

- Nu știi de ce părinții sunt așa de egoiști și divorțează, spune Johnny. Cel mai mult, cred, suferă copiii lor. Fără să termine de mâncat, parcă scârbit, împinge farfuria spre mijlocul mesei.

Chris – Sunt multe situații, când este mai rău când părinții nu divorțează. Când se întâmplă divorțul, este ca și cum ai reseta un calculator și l-ai curăța de viruși. Se scarpină ușor la nas. Tu cum te-ai înțeles cu tatăl tău ?

Flora – Poate e mai bine să încheiem aici. Se uită fix la Chris.

După câteva secunde de tăcere, Johnny:

- Sunt cel mai bun din clasă la Skanderberg. Faci un concurs Chris cu mine? Uite ce mușchi am? Îi încordează la mâna dreaptă.

- În regulă, dacă vrei tu!

Fac loc pe marginea mesei, mută scaune și Johnny își suflecă mâneca. Se încordează amândoi. Johnny geme, urmat de Chris, care

geme în glumă. De la o masă alăturată doi părinți și trei copii, lângă ei doi adulți în picioare, în trecere și ospătarul încurajează frenetic:

- Hai băiete, hai!...

Chris se face că e pe cale să piardă. Geme mai tare și revine cu mâna vertical. Asistența țipă mai departe. Scenă de 20 secunde. Chris atacă, gata să câștige, dar revine cu mâna vertical:

- Gata, suntem egali. Nu mai pot. (Se ridică în picioare și îl felicită pe băiat, în uralele asistenței. Îl pupă). Uite premiul tău, 50 de dolari! Îi dă banii.

Se filmează o motocicletă în mers, doar picioarele omului. Se oprește și Chris coboară, îmbrăcat în haine de piele, negre, cu cască de protecție. În spatele căștii, lângă gât, are înfipt, sub geacă, un buchet de flori. Coboară și sună la o ușă. Stă cu florile puse la gât, se întoarce cu spatele la ușă. Ea se uită pe ochiul magic văzând doar florile. Deschide ușa.

Chris - Hello! (cu florile acum în mâna stângă).

- Bună, spune Flora, deschizând larg ușa. Intră te rog. (Chris îi sărută mâna și face câțiva pași până în living). Scuze de deranj. Mereu strâng după Johnny și câine. Ia loc te rog (se pune într-un fotoliu).

De undeva apare lătrând un câine dornic de joacă. Chris îl mângâie. Scoate din buzunar o acadea pe care animalul începe să o lingă din mâna oaspetelui.

Scoate de sub bluză, de sub curea, o carte:

- Uite, ți-am adus romanul vieții mele, *În umbra marilor imperii ucigăse*, scris pe baza interviuării a aproape 100 de foști soldați din Bucovina, în vremea când provincia făcea parte din imperiul austro-ungar. (Pune cartea pe o masă scundă de alături. Flora se așează într-un fotoliu). Sunt aventurile soldaților noștri în primul război mondial, cu acțiune în vest până în munții Italiei, apropo și de Hemingway și până la capătul Asiei, la strâmtoarea Bering în est. Am visat de copil să scriu drama generației străbunicului meu și l-am scris la Paris, acum l-am tradus și în

engleză. Pot scrie un roman despre cât m-am documentat și cât am muncit la el. Dacă nu visam să îl scriu, nu îl mai făcea nimeni.

- Sunt mândră de tine Chris. Cafea, sau ceai?

- Un ceai verde dacă ai.

Flora dispare în bucătărie. Câinele linge acadeaua pe covor. Chris se ridică și studiază niște picturi de pe pereți. Artă modernă. Privește mai atent și descoperă semnătura de pe ele – „Flora”. Ea apare cu două cești cu ceai. Le pune pe măsută.

- Încă este fierbinte, spune. Pune-ți zahăr cât vrei.

- Tu le-ai pictat?

- Pictez și acum, dar mai rar, de când a murit Mark. Nu mai am timp și a dispărut parcă și plăcerea. Își trece mâna prin păr punându-se pe fotoliu.

- Încă nu te-am întrebat. (Suflă în ceașcă). Unde lucrezi?

- De ceva vreme, la un magazin de antichități. Vând, dar sunt aici și asociată cu fratele lui Mark.

- Poate îmi dai sugestii, cum pot să îmi promovez mai bine romanul. Mai nou particip la ședințele cenaclului literar de la universitate.

- Trebuie să-mi cer scuze. (Pune cana goală de ceai pe masă). La restaurant nu am vrut să mai discutăm de față cu Johnny, despre moartea tatălui său.

- Greșeala este a mea. Îmi pare rău. De obicei sunt prea vorbăreț, comunicativ, căci asta se întâmplă de obicei oamenilor cu suflet bun.

- Desigur, nicio problemă. Acum pot să îți spun că a fost un adevărat film de coșmar. Din fericire nu a durat decât o lună de la identificarea cancerului, incluzând aici și metastaza. Am încercat să mă las de fumat, să pot adormi cu gândul la viitor și nu la trecut și tragedia prin care am trecut... (Întoarce capul spre un perete, înghițând în sec. Revine cu ochi umezi): L-am iubit din liceu, ne-am despărțit și după 10 ani ne-am regăsit. Un deceniu pierdut prin labirintul vieții. Oricum l-am iubit mult. Își împreună mâinile în poală. Cât mai am de trăit îmi va lipsi. Ca și părinții mei, mama moartă mai recent într-un accident auto, în ziua de Sf. Petru și Paul.

- (După o tăcere de 10 secunde, pune picior peste picior): În România este o vorbă: „Morții cu morții și vii cu vii”... mai trec 7 secunde.

- Vrei să îți fac un portret? Acum în creion.

- Sigur, mi-ar face plăcere să am o amintire de la tine. Femeia dispare și aduce un creion și un bloc de desen.

- Dar tu Chris, cum te-ai descurcat la Paris ? Își schimbă poziția în fotoliu și începe să deseneze pe genunchi, după ce hârtia o pune pe un album de artă de dimensiuni mari.

- După ce am fugit de comunism din țară trecând înot Dunărea, am ajuns la sârbi la Belgrad într-un centru de refugiați, cu frică să nu fiu întors în țară. Tito a fost un mare domn față de dictatorul nostru, lăsându-i și pe sârbii lui la muncă în Occident. La Paris am lucrat cu doi români zugravi. Am învățat meserie și în același timp am lucrat și ca șofer pe taxi. Așa am cunoscut-o pe Silvia, tot din țară, ducând-o cu mașina la clienți. După câteva luni a renunțat însă la meseria asta periculoasă, prima după facerea lumii și cu timpul și-a găsit de lucru și ne-am cuplat. A rămas foarte ușor gravidă, ne-am căsătorit și așa s-a născut Smaranda.... (Se filmează mâna Florei cum desenează. După 3-4 secunde, el continuă): Am început să lucrez ca muncitor la Louvre, apoi la liceu, apoi am făcut cursuri de conservator de piese arheologice și în final masterat în arheologie. Din păcate cu un psihic foarte sensibil Silvia avea grijă doar de copil. Exagerat. Nu mă mai puteam apropia de soție decât foarte rar și atunci cu certuri. Anormal, chiar paradoxal, la cei mai frumoși ani ai noștri ? Urmarea - (urmează o pauză de 5 secunde) - am avut amante, aventuri, mai mult spre a recupera măcar procente din ce putea să fie frumos în viața în doi. (Își trece mâna prin păr). M-am și masturbat. Am ajuns în final să accept și ideea divorțului, la primele crize de palpitații ale inimii.

- Și cum de ai ajuns la New York ? Își schimbă din nou poziția în fotoliu și își aprinde o țigară. Apoi desenează din nou.

- Lucram într-un proiect la Louvre și m-a întrebat ceva o turistă din America. În final am invitat-o seara la o cină pe Champs-Élysées. Ne-am îndrăgostit așa, ciudat poate, la prima vedere, apoi a

plecat, apoi aproape un an ne-am telefonat și în final am venit aici. Este funcționară la o agenție a băncii Chase Manhattan, dar când am venit aici acum patru ani, după ce am locuit la ea mai bine de un an, am cunoscut-o mai bine și am renunțat la relație. Tot tata spunea că nu poți să cunoști mai bine o femeie decât după ce o aduci acasă la tine cu actele de căsătorie făcute, căci înainte cele mai multe nu sunt sincere având țelul suprem, să-și legalizeze relația.

- Ai trecut prin destule și tu, ca printr-un film al vieții tumultos. Trage lacom din țigară.

- Puterea vieții mele a fost întotdeauna visul. Mă rog, sunt un romantic demodat. De câteva luni lucrez și la un scenariu de film, „Marele romantic”, sau poate îi voi spune „Viața ca un film”, inspirat și din întâmplările vieții mele. Îl voi oferi nu numai la Hollywood, dar și marilor centre de producție din lume. Mă rog, iar visez cu ochii deschiși... (oftează și zâmbește).

- Chris, trebuie să crezi în visul tău, în steaua ta, în destinul tău. (Mai trage un fum din țigară). E prima mare condiție a succesului. Uite este gata schița chipului tău. Se ridică și îi duce desenul. Imagine pe desen.

- Mersi mult, dar ca să nu rămân dator, îți recit o poezie făcută noaptea trecută:

Tic-tac, n-am să tac

*Poetul, fugind de cuvânt
Se ascunse în buzunarul vestei sale
Demodate,
Dar se lovi de ceasul de buzunar
Al bunicului,
Ce ticăi amenințător:
Tic-tac, Tic-tac, n-am să tac.
Și începu mecanismul să-i recite
Versurile sale
Albe și negre și cenușii...
Până când bietul poet înădușit*

*De propriile sale cuvinte
Înebuni.
Și zâmbind dintr-un muc de țigară
Începu să strige întruna pe stradă
Și-n gara pustie
A trenurilor pierdute
De oameni
La umbre de oameni:
Tic-tac, Tic-tac,
N-am să tac!...*

Imagine finală pe chipul lui Chris.

Chris lucrează în laboratorul de arheologie al Institutului pentru Studiul Lumii Antice, al Universității New York. Pe mâini mănuși din cauciuc, lăsată pe gât o mască din hârtie pentru praf. Pe mese vase ceramice pictate și fragmente ceramice grecești antice. Lângă fereastră un aparat de radio transmite știri. Stă la masă, lângă un caiet de notițe. Alături și cărți de arheologie și albume cu ceramică grecească. Intră o colegă:

- Hello Chris! Ce faci, mergi la noua campanie de săpături din Rodos ?

- Încă nu m-am hotărât. Depind de mai mulți factori. Oricum în două săptămâni trebuie să mă decid. Albastru este culoarea mea preferată, iar apa mării de acolo este superbă. Aș putea scrie și o poezie specială despre terapia albastrului de mare.

- Of Chris, nu cred că avem în sistemul muzeal din State un romantic mai mare ca tine !

- Nu mă întărâta, că acum îți recit una. Ia ascultă (Își pune coatele pe masă):

Între cer și pământ

*Iubito, sau asistenta mea de moarte apropiată,
Îmi rupi petale de suflet nedestăinuit nopții păcatelor lumești.*

*Spre a-mi prăda polenul visului meu de desprindere
Între Cer și Pământ,
Un zbor, din care – aş vrea să țină o veşnicie –
Voi cade bătrân şi leucemic în mare,
Nu departe de ţărmurile insulei Andros...
Spre a deveni statuie antică,
Păzită cu alge şi peşti multicolori...
Şi nu am nici timp suficient, de acolo,
În reflexele valurilor cerului apei nesfârşite,
Să desfac cu lama cuţitului de lumină,
Scoici din argint, la nesfârşit, spre a găsi
Doar în una, în cele din urmă,
Perla Vieţii fără de regrete şi fără de pierzanie...*

- Frumos, ai publicat-o deja?
- Este în ultima plachetă publicată. Cred că....
Îi sună telefonul mobil. Îl pune la ureche:
- Bună Johnny, ce faci...

.....

- Şi câţi ani spui că ai împlinit ?...

.....

- Ai întrebat pe Flora dacă te lasă ?...

.....

- E bine că ești sincer. Deci ea te-a pus să mă suni. Ok. Voi veni doar dacă îți face ție plăcere.

.....

- Şi la ce oră?...

.....

- Ok. Promit. Bye.

Se deschide uşa casei. Flora:

- Haide, ești așteptat. O mulțime de curioși te așteaptă.
În living invitații, vreo 7-8 persoane, îl aplaudă când apare:

- Iată deci eroul nostru, spune un bătrânel, cu ochelari pe nas și o vestă hușchită, tinerească. Stă la masă și își scutură trabucul în scrumieră.

- Bună seara tuturor – spune Chris - și să ne trăiască sărbătoritul.

Bătrânelul:

- Și noi pe lângă el.

Ceilalți aplaudând mai încet:

- Ieee...

Se toarnă în pahare. Și lumea se pune la masă. Un invitat se scarpină la nas.

Apare Johnny:

- Mamă, colegii mai vor tort.

- Vă aduc imediat. Să nu dați pe covor.

Încep să mânânce o mâncare din legume cu carne. Flora pleacă la copii.

- Chris câți ani ai și ce muncești? Întreabă o femeie de peste 50 de ani, în timp ce își freacă intens ochii.

- Peste 20 de când scriu poezie și proză, glumi sorbind puțin din pahar.

Bătrânul cascadează zgomotos.

Femeia către vecina de scaun:

- Mary, ajută-mă te rog, mi-a căzut lentila de contact în farfurie! Cred că am mâncat-o deja! (Sughite. Femeia, de circa 45 de ani, de alături, cu părul roșu, se scoală, șchiopătând vizibil. Vine lângă prima și începe să umble grăbit în farfurie cu mâna, căutând lentila).

- Problema e că nici eu nu văd bine, (spune ea, renunțând). Chris, poate o vezi tu. (Și îi duce farfuria sub nas continuând): Flora mi-a spus că ai o meserie foarte frumoasă, faci arheologie. Ia sapă și aici după comori!

Chris începe să scormonească cu furculița și cuțitul prin mâncare. O găsește, plină de sos de roșii. Aplauze. O pune pe o farfurie curată și o duce bătrânei care clipea des. Tăcere 10 secunde.

Se aud zgomote de la furculițe lovite de farfurii. Bătrânul cascadează din nou și spune:

- Înțeleg că ești venit în State. De unde?

Chris - Din Carpathia, zâmbește.

- N-am auzit de țara asta. E pe undeva prin sudul Americii latine?

- Am glumit, este în estul Europei și cea mai mare parte a munților Carpați sunt în România. Acolo se varsă și fluviul Dunărea în Marea Neagră. E singura țară care mai păstrează numele vechiului imperiu roman, iar demult capitala noastră București, era numită „Micul Paris”.

- Interesant, intră în vorbă un bărbat de vreo 50 de ani, cu barbă și mustați lungi. Aveți cumva și mare? Se scarpină din nou la nas.

- Nu ai reținut. Avem și mare. Portul principal este Constanța, numit așa ca și orașul din Elveția. Avem o vorbă, cel mai sincer și bun dintre vecinii noștri este Marea Neagră. (Mai ia o gură de mâncare. Pauză 5 secunde). Carpathia era o țară mai mare, aproape cât Regatul Unit al Marii Britanii, dar blestematul de Stalin după război, ne-au ocupat jumătatea de răsărit a Moldovei, unde românii au continuat să fie mult timp rusificați. Au creat teoria că ei sunt alt popor neolatin, cel moldovenesc, și că ei i-au eliberat de burghezii României Mari. Rușii ăștia ai lui Putin acum, nu o să se sature niciodată de putere. Se opun acum și la unirea Republicii Moldova cu România.

Același personaj cu barbă:

- Înseamnă că sunteți singura țară care după război nu și-a vindecat rănilor de teritoriu. Doar statele baltice au reapărut pe harta Europei. (Din nou se scarpină la nas). Alergia asta nenorocită...

Apare câinele în salon. Același personaj: Marș Max, pleacă nesuferitul!... (Câinele îl latră). Marș! - și îi arată cu mâna ușa. Bărbatul se pune în genunchi și îl atacă pe câine mârâind și lătrând până când speriat câinele fuge.

Mary, roșcata, către Chris:

- Thomas are alergii la câini și la... copii. (Zâmbește căutând o scuză). Nu avem copii pentru că nu a vrut.

Thomas se scarpină la nas din nou:

- Adevărul e că nu mi-au plăcut niciodată animalele. Nu știu, poate e o chestie de psihic... (Se scarpină pe mână). Flora mai dă-mi câteva șervețele de masă. Modelul ăsta nu-l am la colecție.

Mary: Thomas colecționează din primele clase de școală și parcă a rămas în mintea copiilor. Dar tu Chris nu ai hobby pentru ceva? Se uită la el, ștergându-se la gură cu un șervețel.

- De când eram la școală la Paris, căci am trăit și acolo, am început să colecționez monede antice grecești și romane. Am și o colecție de corali și scoici marine.

Flora - E modest. Face colecție de poezii. Proprii. Are roman și mai multe plachete de poezie publicate deja.

Un bărbat de vârstă mijlocie intervine și el:

- Este timpul să-ți arăți mușchii tipule. Recită ceva legat de arheologie, de exemplu. Se uită la Chris.

Chris – Dacă vreți, un aforism, de exemplu: *...la ultima campanie / de săpături arheologice, / am făcut o descoperire epocală / pentru istoria civilizației umane / și cea a sufletului meu: / mormântul unei prințese egiptene. / perfect conservată. / Și dimineața, când am dezvelit-o, / după ce a sunat ceasul deșteptător, / deschizând ochii săi albaștrii, milenari, / m-a întrebat îngrijorată: / „Iubitule, cât e ceasul ? / O să întârziem la serviciu”!...*

Flora – Hei, mai lăsați-l în pace, că nu-i la cina literară. Îi dă lui Thomas jumătate de pachet de șervețele de masă și se pune înapoi pe scaun.

Mary – Totuși Chris, mai spune-ne măcar o poezie de dragoste. Poate preferata ta.

Chris – Cu plăcere. Dragostea a fost întodeauna specialitatea mea. (Pauză 5 secunde, se gândește). Una făcută mai demult la Paris poate. Mi-e greu să aleg. O dedic Florei:

*Stăm iubit pe banca tristeții,
Cu vers de adio*

*Iar păru-ți lung cade,
Ca o mantie regală
Acoperindu-mi ochii
Însetați de luna plină,
Sub care – într-o noapte de vară –
Te-am urmărit, goală, până sub
Smochinul dulceții
Fructului oprit.
Te-am ajuns totuși
Spre a-ți alinta sânul
Cu gestul disperatului
Ce-și aruncă ultimul mesaj
În sticlă, în mare.*

Privește spre Flora. Schimb de priviri și zâmbete sentimentale.

O altă întâlnire cu tânara fată Clara. Ea stă deasupra lui, în pat, ambii dezbrăcați. El o mângâie pe spate spre relaxare.

Chris: - Nu porți inelul pe care ți l-am dăruit?

Fata stă puțin neștiind ce să răspundă:

- Aș putea să-ți spun multe, dar nu vreau să te mint. L-am amanetat pentru nu mai aveam bani să joc la aparate. Adevărul este că am ajuns dependentă de jocurile de noroc. Nu dorm noaptea din cauza lor căci am multe datorii. Chestia e că din când în când am mai și câștigat și asta mă ambiționează mai mult.

- Greieraș nu uita că cei care au făcut automatele le-au făcut să câștige patronii. Te duc la biserică să juri că te lași, dacă crezi că te ajută cu ceva asta.

- Ar trebui întâi să renunț la fumat. Mă ustură tot mai mult plămânii. Apropo. să-mi dai te rog și niște bani pentru țigări. Mi-am amanetat mai nou și telefonul nou, iphone-ul cumpărat de italian. Ieri m-am certat și cu mama. E supărată că nu îmi găsesc de lucru. Din salariul tatei nu ne mai descurcăm de mult. Nu mai are ce pune pe masă...

- Dacă vrei te ajut să-ți găsești un job, mă pot interesa. O pupă pe frunte.

- Am terminat cursurile pentru chelnerițe, dar efectiv nu pot să mă scol mai devreme de 11. Noaptea, adesea și cu durerile de cap, adorm după 3. Mai nou, după cearta cu maică-mea, dorm la o prietenă. Barbat-su e la pârnaie pentru trafic de droguri. O ajut că mai stau cu fetița sa mică de 5 ani.

- Totul depinde numai de tine. La 21 de ani ai viața înaintea. O mângâie pe păr.

- Ar trebui să termin și liceul, să dau bacul.... Nu pot să mă concentrez pe nimic bun. Îmi lipsește puterea și voința. O prietenă din cartier, Iulia, mi-a spus că poliția a întrebat-o dacă mă cunoaște și dacă fac prostituție... Se pune alături de Chris, cu fața în sus.

- Am uitat mereu să te întreb. Cu ani în urmă, cum de ai început viața sexuală?

- În ultimi ani aveam note bune la școală, dar am intrat într-o gașcă de cartier, din Brooklyn. Am început să lipsesc tot mai mult de la școală. Într-o zi am văzut în magazin o geacă mișto. Era din piele vopsită în roșu. Mark, înainte de droguri era, m-a pus în legătură cu un prieten, pe bani. Așa a început totul... și timpul nu pot să îl mai dau înapoi. Fostele colege de liceu sunt deja studente...

Chris și Flora se plimbă primăvara prin pădure. Chris:

- Nu știu de ce, dar primăvara, mai ales în mijlocul naturii, parcă înfloresc copacii și în sufletul meu. Aș vrea parcă să țină o veșnicie...

O prinde de mână pe Flora. Ea întoarce capul spre el:

- Parcă mi-ai ghicit starea de spirit.

Chris rupe o frunză tânără, de verde crud. I-o pune în păr:

- Acum poți să te simți copac, să simți fericirea copacilor când înmuguresc... Să vorbești cu ei. (Mai fac câțiva pași împreună. Se opresc lângă un copac. El o lipește de trunchi, o îmbrățișează cu tot cu copac. Sărut lung, la început timid. La sfârșit el respiră adânc privind-o în ochi): Parcă am sărutat și copacul din tine. Ai avut un gust bun... Nu știu, fag sau mesteacăn. (Zâmbește). Parcă aș mai

vrea...trebuie să lămuresc ce specie de copac ești. (O sărută lung din nou. Ea ușor geme).

- Cred că dacă am găsi perfecțiunea în iubire am naște copii nemuritori. Nu crezi ?

Chris își reazămă mâna pe copac:

- Posibil. Chiar ideea asta am scris-o și eu într-o poezie... Despre dragoste însă nimeni nu va putea spune ultimul cuvânt. Până la urmă, după părerea mea, nu oamenii fac dragostea, ci dragostea face pe oameni. Și niciodată nimeni nu va putea calcula, la scara planetei, cât aduce ea fericire și cât aduce suferință. Îmi aduc aminte de un aforism al meu mai vechi publicat în „Roumanian Journal”, aici în New York:...*mă stăpâneă nebunescul gând să alung tristețea/ dar trebuia să încep cu tine, fără de care nu pot trăi*. E și asta un paradox, nu ?

- Chiar nu poți trăi? Zâmbește.

- Vreau să mă ajuți să nu mai pot trăi. (O sărută din nou. Ridică mâna din nou pe trunchi).

- Apropo tot de paradoxuri. Mama a murit într-un accident de mașină exact în ziua de Sfântul Petru și Paul, pe 29 iunie, exact în aceeași zi când, cu doi ani în urmă, murise tata de infarct.

Părăsesc copacul. Se iau din nou de mână mergând în pădure.

Seara intră într-un motel. Apoi în cameră, ea desfăcând bagajul dintr-o valiză. El, din spate o cuprinde. Ea se întoarce spre el. Se îmbrățișează și se sărută lângă pat.

Chris - A venit timpul ca eu bărbatul să tai de la pământ pentru prima dată copacul din tine. O împinge pe pat, în diagonala patului. Se sărută lacom. O mângâie excitând-o pe sub haine...

Chris intră într-un magazin de antichități. Clopoțelul sună la ușă. Dintr-o cameră alăturată apare Flora:

- Ce surpriză!

- Am venit din curiozitate să-ți văd comorile, dar și pe tine.

- Cu plăcere. Ce te-ar interesa? Întoarce fața spre vitrine interioare.

- Totuși... numai persoana ta.
- Ea nu e de vânzare. Zâmbește.
- Atunci voi face săpături arheologice spre a te descoperi. Se apropie de ea și o pupă pe frunte.

- Pentru săpături trebuie să ai autorizație, chiar și în lumea ta. „Între cer și pământ”, cum se numește ultima ta plachetă de versuri. Dacă nu ai, riști să îți pierzi jobul. Se duce la o tejghea.

- În estul Europei se mai face încă braconaj arheologic. (Ea pune pe tejghea 7 monede de aur). Și cine eliberează autorizația?

Flora caută o lupă:

- Persoana vizată spre a fi cercetată, desigur. (Se uită la o monedă prin lupă). Acestea cred că sunt de la voi, din Dacia antică. Nu cred că sunt romane, sunt mai timpurii. În catalog sunt bine cotate. Aur de calitate. Au și numele unui rege – Koson. Le-am cumpărat de la un turist român luna trecută.

Chris pune mâna pe tejghea:

- Și eu ce trebuie să fac pentru obținerea autorizației? Zâmbește.

- Să plătești în aur. Zâmbește, sprijinindu-și și ea mâinile de tejghea. Chris tace, fără replică.

- Cât, greutatea ta în aur? Se privesc zâmbind.

- Sunt modestă cu bugetarii. Nu ești patron. Vreau doar o cifră magică, a dragostei, doar 7 monede antice de aur.

Chris ia monedele și i le pune în palmă:

- Poftim, am făcut afacerea. (Chris trece și el în spatele tejghelei): Pot fi și impulsiv, nu numai romantic. O mică brută. Începe să mârâie ca un câine. Latră de două ori, se face că o mușcă de o ureche și apoi o îmbrățișează și începe să o sărute lacom. O culcă pe jos, lângă tejghea, sufocând-o în săruturi.

Deodată se aude clopoțelul ușii. Se opresc. Ea se ridică în picioare. Își trage puțin rochia. El stă ascuns jos, după tejghea. La tejghea vine un cumpărător, bărbat bătrân:

- Aveți cumva și timbre vechi? Epoca Napoleon.

- Foarte puține. Sunt aici două clasoare. De pe un raft, le pune pe tejghea. Clientul începe să le răsfoiască.

Jos, Chris începe să o mângâie pe picioare, sub fustă, tot mai sus. Flora începe să respire mai profund, excitată. Imagine din nou pe Chris, care continuă. Îi sărută și gleznele. Flora respiră la fel. Bătrânul caută în clasor, dar ridică ochii peste ochelari:

- Vă e rău doamnă?

Flora își revine:

- Nu, doar m-am încălzit. Întodeauna, când cineva umblă în clasoare mi se întâmplă asta.

Clientul: Voi mai reveni, să nu vi se facă mai rău. Pleacă zâmbind. Chris se ridică.

Flora, după câteva secunde:

- Vreau să te rog ceva: Măine este înmormântarea surorii asociatului meu. Dacă poți, te rog să îl iei tu de la școală pe Johnny.

- Da, cu plăcere, dar trebuie să terminăm neaparat ce am început. Se duce la ușa magazinului, o închide cu cheia, apoi o ia de mână și merg spre camera alăturată.

Flora - Tu ia-mă cu tine că eu o să mă prefac că nu vreau...

Chris trece strada școlii. Așteapă la poarta școlii. Copilul iese:

-Hello. Dau mâna. Chris îi ia rucsacul de pe umeri. Se urcă în mașina. Circulă pe strazi.

Johnny - Unde mergem, că nu-i ăsta drumul spre casă.

- Surpriză, vreau să-ți fac o plăcere.

Opresc într-o parcare. Coboară și intră pe un teren de baschet. Privesc cum joacă copiii de pe o bancă. Unul șchiopătează. Pleacă împreună cu altul care îl ajută, luându-și rămas bun de la ceilalți. Chris îi întreabă dacă pot juca și ei. Sunt în aceeași echipă. Secvențe frumoase de joc de circa 15 secunde. Pasează unul la altul. Înscriu puncte. Jocul se termină. Își dau mâna fericiți. Chris îl pupă pe frunte:

- Vei fi mare tipule. Ți-e foame?

- Cam da, de ce să mint. După sport întodeauna mi se face foame.

- Atunci, aventura continuă. Se duc la mașină și pleacă în oraș.

La o pizzerie (culmea chiar la italianul Clarei). Cei doi mănâncă discutând:

Chris - Îți place? Se oprește din mâncat.

- Să fiu sincer nu. E prea sărată și are prea mult ketchup. Face o grimasă. Chris se uită în jur:

- Hei băiete, ia vino încoa! Un tânăr ospătar vine la masa lor.

Chris - Unde-i bosul vostru. Trebuie eu să vă învăț cum se face o pizza?

Ospătarul:

- Îl chem imediat pe domnul Giovanni, vine imediat. Pleacă și în scurt timp vine cu un bărbat de peste 50 de ani, cu mâna stângă legată de umăr. Chris îl studiază. Zâmbește și dă ușor din cap recunoscându-l. Îi vine să râdă.

Giovanni - Cum pot să vă ajut? Se oprește lângă masă.

Chris - Gustați puțin. Îi întinde un triunghi de pizza.

Italianul gustă, mestecă încet și înghite fără plăcere. Mișcă capul:

- Cred că băieții din neatenție au pus prea mult condimente. Scuze, vă aduc imediat alta. Pleacă.

Johnny – Aici veneam și cu tata. Ne plăcea și muzica italiană. Puneau și „Anotimpurile” de Vivaldi. N-aș mai veni aici. Îmi aduce aminte prea mult de el. Prima amintire o am când m-am fript cu ceai și apoi m-a legănat jumătate de noapte pe picioare ca să adorm căci mă ustura mâna și plângeam.

- Ce ți-a plăcut mai mult la el? Își schimbă poziția pe scaun.

- Cred că era foarte iubăreț, nu era zi fără să mă pupe și să mă alinte. Când mă alinta îmi spunea „prințisorul” tatei. Îi mai plăcea să mă urc călare pe el. Mă plimba în patru labe prin casă și chiar că îmi închipuiam că sunt un cavaler medieval. Îi mai ceream să mă facă să zbor... (Face o pauză). Mă lua pe brațe, la orizontală și mă purta prin casă ca și cum zburam. Îi spuneam: Taty, vreau să zbor „gâza”. Și mă purta pe deasupra oalelor din bucătărie, ca și cum căutam mâncare și bâzâia de zor până obosea. Ospătarul le aduce pizza.

- Prințisorule și eu visam că zbor pe deasupra satului meu, când eram copil. Și tata visa la fel. Nu știu cum se poate explica. Uneori eram în primejdie, parcă mă ataca un lup și încercam să mă ridic de la sol. Când vei fi mare poate vei zbura ca aviator și vei privi lumea de sus.

- Nu știu, îmi doresc acum o dronă. Să pot filma de sus. Poate și siturile voastre arheologice....

- Recent sunt și eu într-un proiect al universității din Alabama, de arheologie spațială. Folosim un satelit special pentru identificarea unor foste așezări ale vikingilor care au descoperit America înainte cu 500 de ani de Columb.

- O, ce interesant. Vreau și eu să fac fotografii de sus, pentru cercetarea pământului. Spune-mi Chris, de curiozitate, ce ai descoperit cel mai valoros în cercetările tale. Ai dat și de comori din aur?

- Doar din argint. De două ori am găsit în Franța, la suprafața solului, în pământul arat, câte o monedă romană care mă aștepta *anume* (Chris accentuează) doar pe mine de două mii de ani s-o descopăr și s-o duc în muzeu. M-am bucurat mult. Dar cel mai important rămâne plăcerea supremă a vieții să muncești în lumea misterelor, ceea ce îți place probabil și ție. Să reconstitui trecutul.

- Ai dreptate. Mai nou, cred că am să mă fac arheolog, desigur dacă mă ajuți și tu (își toarnă în pahar). Și scuză-mă, mai am o întrebare. Te vei căsători cu mama? Se uită nemișcat, fix la Chris.

- (Așteaptă să mestece și să înghită, câștigând timp). Johnny, prietenii dintre femei și bărbați este bine să evolueze în timp. Este nevoie de timp ca ei să se cunoască mai bine (își duce mâna la bărbie). Nu știu, voi vedea... (pauză; coboară mâna). Iar dacă îți dorești mult o dronă – nu știu dacă poți și filma cu ea – îți dăruiesc 150 de dolari să ți-o cumperi. Scoate din buzunarul hainei două hancnote și le pune pe masă.

- Vei merge cu mine să mi-o cumperi mai bine. Ok?

- Ok. Ia-mi numărul meu de telefon. Oricând ai vreo problemă sună-mă imediat. În România avem și un proverb: „Prietenul la nevoie se cunoaște”.

În salon de spital Chris stă întins în pat. E seară. Alături, pe alt pat, un tânăr de vreo 25 de ani, cu perfuzie. În salon intră un grup de medici și de asistente.

- Bună seara, spune șeful, cel mai în vârstă, cu un dosar medical în mână.

- Bună seara, răspund cei doi pacienți, mișcându-se în pat. Grupul vine la patul lui Chris.

- A venit rezultatul analizei de măduvă osoasă. Ai o formă foarte rară de leucemie. Celule păroase. Se spune că doar circa 2% din leucemiile din lume au forma asta. Poți fii fericit! Are o evoluție lentă și ani de zile poate dispărea după primul tratament.

Chris stă în pat tacând. Înghite în sec: Există deci tratament?

- Mai nou există un tratament nu așa de toxic, german, Litak. De mâine îl servești la micul dejun, în perfuzie.

- Mulțumesc domnule doctor. Ați mai avut recent cazuri?

- Unul-două pe an aici la clinica hematologică. Oricum cunosc bine forma asta, căci mi-am dat doctoratul cu acest subiect.

Medicii merg la patul vecin. Imagine pe chipul lui Chris. Închide ochii. Vede imagini din copilărie. Secvențe scurte, cu semnificații: copil de un an și jumătate trăgând fața de masă pe pe masă pentru a ajunge la cană (cana cade jos și mama lui țipă fugind să îl bată); clipe de sex în mină cu Alina; clipe de disperare la mijlocul Dunării înotând spre mal; mire cu mireasa sa în biserică la Paris; sărutând pe Flora lângă copacul pe care îl îmbrățișase...

Deschide ochii. Medicii deja plecați din salon. Se ridică, în halat, se duce la fereastră și privește meditativ orașul seara, plini de lumini:

- Michael, ce senzație ciudată. Aici, bolnavi incurabili, și dincolo de sticla ferestrei un furnicar de oameni sănătoși și fericiți... dar poate și nefericiți de viață... Se corectează: Da, sigur fericiți...

- Așa e... În fapt, până la urmă, fericirea nu este altceva decât lipsa nefericirii... starea de normalitate de care nu ne dăm seama doar atunci când am pierdut-o... Eu pot spune că de la 18 ani am pierdut-o, de la apariția bolii. Acum nu pot decât să îmi propun să mai

trăiesc până la 50 de ani... iar dacă reușește viitoarea operație de transplant medular, sper_că mai mult...

Sună mobilul de pe noptieră:

- Da Flora, sunt în New York. Sunt bine.... Nu te-am mai sunat în ultima săptămână și nici n-am vrut să-ți răspund....Sunt în spital. Mi-am descoperit o formă foarte rară, deci nobilă, de leucemie. Tricoleucocite, sau leucocite păroase. Așa se întâmplă la unii, fără țigări, alcool și cafea, și uite rezultatul... În România avem însă o vorbă, că oricum suma viciilor e constantă la oameni. Uite deci că prea mult sex e periculos... Zâmbește...De acum nu mai facem dragoste multă, decât în fiecare zi... Zâmbește..

Scenă la cenaclul literar. Interior de bibliotecă sau de cabinet universitar, cu mobilier vechi, de lux. La o masă doi scriitori și o scriitoare. Se termină aplauze. O poetă își încheie recitarea și se pune pe scaun.

Un scriitor - Mulțumim doamnă Paulson. Să vedem ce ne aduce nou un poet originar de dincolo de ocean. Chris, te ascultăm.

- Mulțumesc stimați colegi de suferință literară. Am să vă citesc doar două poezii. Cele mai recente:

Fluturi din cuvinte:

*Pe floarea dăruită ție iubito
S-au așezat cuvintele de început
Ale dragostei noastre, negândite,
Nerostite, doar simțite
Pe buzele minții și-n tainicele
Sertare ale inimii mele
Obosite de furtunile timpului
Ce m-au îmbătrânit.
S-au așezat cumiși, precum
Fluturii amorțiți de frig,
În așteptarea primăverii.*

A doua:

*Imi spuse regele în șlapi și cu turban din șerpi,
Cu o țigară în gura sa de caracatiță flămândă,
Dar nu mai apucă să facă nici un salt de circ, în timp
Căci sângele i se închegă cu fum pe limbă.
Și iată că sfârșitul vieții lui îndestulate,
Se frânse brusc
Și n-apucă să facă sex cu menajera
Și nici să scrie măcar un rând d-adio
lui Dante, sau Boccaccio.
Rămase în istorie doar pentru șlapii săi celebri
cu care pășise
Peste păcatele vieții cu lăcomia
unui tiran certat cu lumea...*

Aplauze.

O scriitoare în vârstă:

- Chris, îmi pare că totuși poeziile tale, mai vechi și chiar cele noi, au o nuanță prea pesimistă. Există totuși după părerea ta o diferență în perceperea iubirii la vârste diferite?

- Cred că experiența vieții, inclusiv marile dezamăgiri ale vieții, ne face să ne schimbăm în timp. Este greu de crezut că cineva la 60 de ani, de exemplu, se mai poate îndrăgosti ca la 18 ani. Iar dacă se mai întâmplă minunea, poate fi considerat un om fericit. În fond, după părerea mea, dragostea este sentimentul profund și minunat pornit tot din egoismul nostru primar. Și cu cât individul este mai egoist, cu atât iubește mai mult, mai profund.

- Dar Chris, există și oameni care au puterea de-a se dăruia, gândind mai puțin la ei. Altruști.

- Poate, sunt extrem de rari. Buni de pus în filmele de la Hollywood și oricum excepțiile întăresc regula. În final, așa cum amprentele omului sunt unice, irepetabile, tot așa și povestea fiecărei iubiri și cei doi parteneri, sunt unici. Scriam cândva: *Omul este acolo unde moare un diavol și se naște un înger....* iar începutul iubirilor

stau mai mult sub semnul speranței și a visului, iar sfârșitul lor sub cel al constatărilor neplăcute și a monotoniei de cuplu.

- Ceea ce este important însă este să ne mulțumim cu ce avem și să ne închipuim că totul este ok. Uneori când merg acasă la omul meu, - se mișcă în scaun – îmi place să mă gândesc că e ok, că am avut noroc în dragoste, deși poate nu este atât de bine. Dar contează starea de spirit în final. Deci contează cum ne coordonăm psihic, căci perfecțiune în dragoste, în final nu poate fi.

- Corect. (Chris se mișcă, încă în picioare). Spuneam o dată fostei soții de la Paris: Crezi că dacă Romeo și Julieta se căsătoreau, nu ajungeau poate la divorț? Dar, cum spun francezii, „Să revenim la oile noastre”. (Chris continuă): Astăzi doar vreau să mă ajutați, dacă puteți, măcar prin sugestii pentru a pregăti lansarea publică la universitate a romanului meu istoric despre primul război mondial în Europa de est și cu urmări în Asia. Este o muncă de peste 7 ani. Sper să îl lansez la New York poate și la Institutul Cultural Român. Demonstrativ, cu permisiunea dumneavoastră, vreau să vă citesc un scurt capitol din roman. Despre luptele din cavernele munților Italiei dintre soldații noștri din Bucovina, din armata austro-ungară și cei italieni. E vremea și locul poveștii lui Hemingway. Deci capitolul nr. 19:

Orga morții în munții Italiei:

După desfășurarea a nu mai puțin de 12 mari bătălii pe Isonzo, unde în cadrul sângeroaselor încleștări din munții San Gabriele, Monte Santo și San Michele regimentele românești au plătit un nou tribut de sânge unei cauze străine neamului lor, în urma dezastrului de la Caporetto din octombrie 1917 și spargerea decisivă a liniei frontului, a urmat retragerea precipitată a armatei italiene pe noul aliniament pregătit din vreme, ce se afla desfășurat de-a lungul Piavei, un alt mare râu ce coboară din Alpii veșnici înzăpeziți...

După primele fraze citite, cu imagini ale celor care ascultă, se trece la următoarea scenă.

Flora și Chris pleacă amândoi. Seara, în stradă, la despărțire. O conduce la mașina ei.

Chris - Mulțumesc mult că ai venit la cenaclu.

- Am vrut exact în ziua când a murit mama și tata, măcar să fiu alături de tine. În fiecare an, de când am pierdut-o pe mama, în ziua de Sf. Petru și Paul, încerc să fac ceva deosebit pentru ei. Mama era o romantică. Iubea mult poezia clasică. Cred că te-ar fi plăcut. Și tu pe ea...

- Gândește-te până mâine cum mai pot să-mi promovez mai bine romanul în State. Îl voi pune și pe Amazon, în format electronic și în variantele italiană și română.

A doua zi, la muzeu. Dimineața. Chris împreună cu doi colegi și o colegă își beau cafeaua.

Un coleg:

- Un ultim banc auzit săptămâna trecută. Cică era unul foarte gelos, dar și prost. Când să plece în afaceri la Londra, îngrijorat fiind, soția la plecare îi dă o cutiuță sigilată și îi spune: „Dragul meu, ca să nu fii îngrijorat, uite sexul meu aici. Ai mare grijă de el.” Când tipul se întoarce spre New York cu vaporul, aproape de casă pe punte vrea să vadă ce este în cutie. De la valurile mari, înainte să o deschidă, o scapă în apă. Disperat ajunge acasă, imediat după ce vecinul plecase de la nevastă-sa. Îi spune ei: „Draga mea, o nenorocire. Mi-a căzut în mare cutiuța....” Ea în capot: „Nu-i nimic. O minune. Dimineață am cumpărat un pește mare oceanic, l-am tăiat și în burtă, ce să vezi – cutiuța. (Arătând spre sexul ei, spune): Uite e acum la locul lui, e încă udă și miroase a pește... Râsete generale. Se aude telefonul lui Chris. Răspunde:

- Alo....

.....

- Eu sunt...

- Cine?...

.....

- Când?....

.....

- Unde?....Se duce spre fereastră.

.....

- Unde este acum?....

.....

- Cât de grav este?...

.....

- Ok. Vin imediat.

Se întoarce spre colegi:

- Scuze, trebuie să plec urgent la spitalul Columbia Presbyterian.

Un coleg:

- Ce s-a întâmplat Chris?

- O prietenă...accident de mașină grav... Pleacă grăbit.

Ajunge la spital. Parchează grăbit. Urcă cu liftul, apoi pe culoare. Intră într-un salon de spital cu halat alb. Aparat medical de supraveghere medicală și o asistentă verificând unul. Flora cu ochii închiși, cu bandaj pe cap. Cu tub de oxigen în nas.

Chris – Bună. Tăcere.

Asistenta observă un aparat:

- Bună (fără să îl privească).

- E grav?...Tăcere din nou. Asistenta termină și ridică ochii spre el:

- Da și nu se știe dacă va supraviețui. Să sperăm că va trăi. Nu este prea bătrână.

- Mai exact ce are?

- Leziuni și hemoragie internă, dar și la cap. Pleacă din salon.

Chris se pune pe marginea patului. Privește aparatele. Pune mâna pe mâna ei. Îi curg lacrimi. Se aplecă și îi sărută mâna:

- Flora trezește-te! Șoptește. Flora trezește-te. Sunt aici lângă tine, romanticul tău poet. Deschide ochii, mă auzi? Nu am să te

părăsesc de acum niciodată cât mai am de trăit. Mă auzi, Flora? (Se uită din nou la aparatul ce urmărește pulsul). Te iubesc Flora, trebuie să știi asta! (Se uita la aparat. Se pare că pulsul devine mai rapid și mai puternic). Flora trebuie să lupti pentru viață și pentru Johnny. Flora te iubesc. (Se uită iar la electrocardiograf. Pulsul devine iar ceva mai puternic). Flora deschide ochii, o roagă el. Vreau să te cer în căsătorie. (Pulsul iar variază, inclusiv sonor). Vreau să devii nevasta mea, orice s-ar întâmpla. (Imagine pe chipul său cu lacrimi). Mă auzi, nu te lăsa, luptă pentru lumina și căldura vieții... Flora te iubesc... (Imagine pe chipul ei: pleoapele foarte ușor se mișcă. Chris stă atent). Flora trezește-te! (Îi prinde din nou mâna. Ea își mișcă foarte ușor degetele, care tremură. Degetele lui trec încet peste mâna ei). Flora, Flora...(Șoptește el. Nicio reacție. Aparatul înregistrează un puls mai slab, neregulat). Flora trezește-te... (Se apleacă peste ea). Vrei să fii nevasta mea? (După un tremurat al pleoapelor, ea deschide puțin ochii și șoptește slab):

- Mă doare Chris, mă doare tot sufletul pentru tot ceea ce va urma...

- Va fi ok Flora, cu siguranță. Domnul este cu noi... Iartă-mă, totul a fost din cauza mea. Dacă nu veneai la cenaclul literar nu erai acum aici.

- Chris, paradoxul s-a dovedit mai puternic decât noi. Ne-a controlat destinul... Acum cheamă te rog cât mai mulți medici și asistente.. Geme și întoarce puțin capul...

- Imediat, iubita mea...

Pleacă din salon. Imagine pe ecranul aparatului. Vin câțiva medici și asistente, în jurul patului.

Flora geme ușor.

Chris – Flora te cer în căsătorie, cu martori. Vrei să fii soția mea. (Tăcere, se aude doar aparatul de control al pulsului). Mă auzi? Vrei să fii soția mea?

Flora, abia șoptit:

- Chris, romanticul vieții mele, eu te cer în căsătorie. Vrei să fii soțul meu?

- Cu toată dragostea mea, accept Flora.

- Sărută-mă! (Chris se apleacă și o sărută ușor pe buze).

- Chris te rog..., te implor ceva..., fără de care nu voi avea liniște unde mă duc. Să ai grijă de Johnny, orice s-ar întâmpla...

- Totul va fi bine, îl vom crește amândoi Flora și vom crește și nepoții... (Lacrimi pe chipul celor doi. O asistentă își șterge lacrimile. Monitorul pulsului, bătaii neregulate ale inimii).

- Cu martori aici și acum, sunt de acord ca el să aibă grijă de băiatul meu, în puținele rude nu am deloc încredere.... (Privește spre medici. Închide apoi ochii și lasă ușor capul pe o parte. Aparatul dă alarma – stop cardiac).

O asistentă: - Domnu' doctor, declarați moartea clinică?

Doctorul se uită pe ceasul de la mână:

- Da, la 21, 30.

Se aude același sunet de alarmă, imagine pe chipul lui Chris care se trezește căci sună mobilul său:

- Da...

.....

- Bună...

.....

- Clara nu mă simt bine....

.....

- Știu că nu ne-am văzut de anul trecut...s-au întâmplat multe de atunci....

.....

- Ok, dacă înșiști, poți să vii peste o oră. La revedere.

Clara intră în apartament:

- Scuze și la mine s-au întâmplat multe. Trebuia să vorbim. (Se pune în fotoliu. Scoate mobilul din geantă și îl închide). Dă-mi te rog un pahar cu apă. (Bea repede jumătate. Se duce la baie. Se trage apa. În acest timp Chris stă pe un fotoliu. Scrie un mesaj pe telefonul său. Clara se pune din nou în fotoliu). Chris am venit căci am multe să îți spun. În definitiv, cu tine am putut vorbi cele mai multe. Vreau

un sfat. De anul trecut am avut numai necazuri. Întâi am ajutat o vecină de culoare care avea interdicție pentru a merge la soțul ei la pânaie. M-a rugat să îi duc eu pachetul cu mâncare, strecurând într-o banană o cartelă de telefon. Au găsit-o. Mă aștept să vină citație acasă. Asta i-ar mai trebui mamei, care e cardiacă. M-am certat de două ori cu taximetristul, de la bani, desigur. Nu aveam de unde, înțelegi, doar el putea să îmi dea. Tot el m-a sunat să ne împăcăm. Acasă ceartă, iar cu italianul, pretenții tot mai mari. M-a f.....t de m-a rupt. La un moment dat s-a rănit. A căpătat rană pe vârful penisului. Așa m-am mai cruțat vreo două săptămâni. Totuși, de când avem relația, s-a schimbat. Cel puțin cu mine. A devenit mai cald, mai plăcut, se poartă mai frumos. Mă gândesc totuși să-i fac un copil și să mă liniștesc și eu... Ce zici?

- (Se joacă cu telefonul în mână). E greu de spus. E diferență mare de voi de vârstă și cred că este destul de instabil totuși psihic. Nu cred că poți să-l schimbi total și definitiv. Plus mâna aia beteagă... În definitiv, ești încă tânără. Mai poți aștepta câțiva ani.

- Dat tu, ce faci. O mai ai pe aia de la antichități? Se mișcă în fotoliu.

- Tocmai aicea e problema. Flora a murit aseară la spital. Înghite în sec. Din cauza mea. Privește spre fereastră...

Clara – După 5 secunde: Cum din cauza ta? Nu înțeleg...

- Am invitat-o la un cenaclu literar, când urma să citesc și eu poezie, exact în ziua din calendar, de Sfântul Petru și Paul, când muriseră și părinții ei. Dacă nu venea, Johnny ar fi avut și acum mamă. Lasă privirea în jos...

- O pură întâmplare Chris, sau dacă vrei voia celui de sus. Și băiatul unde e acum?

- Este la o verișoară de-a mamei lui. E cam hușchită și ultima dorință a Florei a fost să rămână cu mine. Mi-a intrat în suflet și băiatul ăsta și cred că am să-l păstrez.

- Să-ți spun de ce te-am sunat. Numai tu mă mai poți ajuta. Știu că ți-am rămas dator cu bani, când m-ai împrumutat la mare nevoie. Dar acum, din nou, chiar numai tu mă poți ajuta. Am nevoie ca de aer de 500 de dolari. Am niște datorii mai vechi pe care trebuie

să le achit. Primesc și noaptea telefoane de amenințare... Azi este și ziua mamei. Nu am bani să-i iau nici măcar un buchet de flori și nici pentru anticoncepționale pentru luna viitoare. Nici William nu mai are. Pentru mine a împrumutat de la toată familia lui. Acum are din nou mașina la reparat... o groază de bani. Iar cu italianul i-ar m-am certat aseară. Te implor Chris, nu mai am de la cine împrumuta. Salvează-mă și de data asta. Îți jur, într-o lună ți-i înapoiez, dacă nu vrei în natură...

- Ca și pe cei alții din anul trecut... (Trece mâna prin păr. După 4 secunde). Bun, voi vedea de unde găsesc. Dar până nu cobori datoria sub 1200 de dolari, nu mai vezi un ban. Asta înseamnă că de acum ne vedem din nou săptămânal.

- OK. Și mai nou pentru că tot nu finalizez actul sexual mă trezesc în continuare, aproape zilnic, dimineața, cu dureri de cap insuportabile. Tot mai mari. Plus o gastrită cronică. Ieri am vărsat cu sânge.

- Rău. Trebuie urgent să mergi la doctor. Îți voi da bani în primul rând pentru investigații. Se ridică, o ridică și pe ea și începe să o dezbrace de bluză sărutând-o.

Chris și Johnny coboară din mașină. Intră într-un cimitir. Ajung cu flori în mână la un mormânt proaspăt. Chris îi dă florile băiatului:

- Pune-le tu. Băiatul le pune pe mormânt.
- Mamei îi plăceau crizantemele... Se lasă pe vine.
- Spune-i ceva Johnny. Spune-i că o iubim.

- Mamy știu că ne auzi acolo sus. Și noi te simțim alături de noi. Suntem încă împreună. (Se lasă și el pe vine). De acum, seara la culcare, am să vorbesc cu tine. În loc să spun rugăciuni, voi vorbi cu tine. Știi am pus și poza cu tine sub pernă, să pot să te visez... Dar nu mi-ai apărut în vis... Poate ești supărată pe mine. căci uneori te-am supărat. Iartă-mă te rog mammy, dacă aș fi știut ce se întâmplă aș fi fost cel mai cuminte copil. (Lăcrimează și înghite în sec). De acum în fiecare seară totuși mă voi ruga lui Doamne Doamne să te visez și

să stăm de vorbă. Iar dacă voi avea o fetiță când voi fi mare, îi voi spune tot Flora...

Stau nemișcați 10 secunde. Se ridică, urmat de Chris. Johnny mângâie monumentul. Pleacă.

În mașină:

- Chris, este sigur că există viață de Apoi? Adică viață veșnică? Se uită la Chris.

- (Cu privirea doar în față). Sigur că da. Toți cei buni merg în Rai, iar mama a fost foarte bună.

- Dar colegul meu Bud, spune că nu-i adevărat. Că scripturile au fost făcute doar de oameni. Că totul este doar o poveste. O poveste a speranței. Dacă ele au fost scrise cu adevăr, de ce nu au pomenit că după facerea lumii au trăit dinozaurii? Doar știința le-a descoperit oasele, nu?

- Johnny, ești prea mic să judeci acum toate astea. Există Dumnezeu și mama îți va apare în vis. Vei vedea. Important este să nu lași speranța să te părăsească. Speranța este gândul lui Dumnezeu către noi toți oamenii...

Pe stradă zăpadă și becuri colorate de Crăciun. În parcare Chris coboară din mașină. Alături opresc încă două mașini. Din ele coboară trei persoane.

Se salută cu toții: Hello!

Pleacă în grup. Intră într-o clădire. Pe hol apoi la un birou. Bat la ușă. Intră:

- Bună seara.

O doamnă în vârstă, cu ochelari, de la masă:

- Vă rog luați loc. Alături încă doi invitați. Își dau mâna.

Un invitat:

- Doamnă director, cam cât ar trebui să țină prezența noastră literară la dumneavoastră? Se mișcă pe scaun.

Ea - Poate că o oră, dar vedeți cum vor reacționa pacienții. Dacă au răbdare, poate fi și mai mult. Anul trecut, tot înainte de Crăciun, cenaclul vostru literar chiar a avut succes. Ulterior, m-au tot

întrebat unii pacienți când mai veniți. Chiar și de Paște. Ar fi minunat să renunțe de droguri și alcool și sub fascinația literaturii...Terapia binelui și a frumosului. Mă rog, ce vorbesc, visez cu ochii deschiși...

Același - Ok. Acum avem în echipă un coleg mai nou. Chris e român și face și proză. (Se uită la el zâmbind. Chris înclină capul, drept salut). Putem merge?

Directoarea se uită pe mobil, apoi se ridică, apoi toți ceilalți. Ies din birou. Merg pe hol, apoi intră într-un salon cu pom de Crăciun. Înăuntru peste 20 de persoane, de diferite vârste. Cei nou veniți se pun în jurul unei mese rotunde, cu fața spre public.

Directoarea – Dragii mei, pentru că ați fost copii cuminți și nu ați lăsat nimic în farfurie și în acest an Moș Crăciun a trimis aici pe cei mai buni poeți din New York. Îi las să se prezinte singuri. Dar înainte, vă rog să vă prezentați voi singuri, pe rând.

Din față fiecare din scaune se prezintă:

- Dennis Armstrong,....,

- Dan Graham....,

- Elisabeth Clark,.....

Imagine pe cei ce se prezintă. Când Elisabeth se prezintă, imagine pe Chris. Devine foarte atent. După ea, se mai prezintă unul, bâlbâit. Imediat Chris intervine și întreabă:

- Elisabeth câți ani ai ?

- 43.

- Scuze. Încă o curiozitate: Cu ce te ocupi?

- Am făcut actorie. Seriale de televiziune și chiar trei filme la Hollywood. Am renunțat din cauza problemelor pe care le-am avut care m-au adus în pragul sinuciderii. Am supraviețuit doar prin drog și alcool...

- Mulțumesc. Nu mai e nevoie de mai mult.

Se uită la următorul pacient. care se prezintă. În timp ce ceilalți își spun numele, auzite ca un ecou de Chris, se filmează chipul lui. Se reiau apoi imagini de film de pe videocaseta de la Căcica. Chris își freacă cu mâna fruntea. Se aud în ecou ultimele nume ale pacienților de acolo.

Directoarea: Acum invitații noștri vor prezenta singuri lucrările lor.

O scriitoare de la masă începe să citească o poezie: Jane Hook, *Misterul oceanului Pacific/ Se ascunde în spuma valurilor sale...*

Sonorul dispare, înlocuit de o melodie ce însoțea filmul de la Cacica. Chipul lui Chris. Se văd iar imagini din film, cu o îmbrățișare dintre Elisabeth, dar nu cu partenerul ei vechi de film, ci cu Chris la vârsta fugii din România. Secvențe romantice, în iarbă, cu Elisabeth. După circa 20 secunde, se revine în sală. Chris primește un ghiont de la vecin, trebuind să vorbească. Revine la realitate:

- Bună seara încă o dată. Mă bucur să vă cunosc și să vă doresc un Crăciun fericit. Doresc să vă citesc câte ceva din ultimele mele creații: .....

Se filmează chipul lui Chris, fără sonor.

La un moment dat, bâlbâitul adoarme. Sforăie ușor.

Chris:

- Ce facem îl lăsăm să doarmă? Aplauze puternice să-l scoale. Se aplaudă. Bărbatul se scoală speriat.

La sfârșit, lumea pleacă din sală. Se filmează un ceas de perete. Este ora 21 și 10. Chris merge la Elisabeth. În picioare:

- Stimată doamnă, dacă este posibil, să mai rămâneți un pic, să mai conversăm puțin. Desigur, dacă vă face plăcere...

Ea pe scaun încă: Desigur, oricum nu am ceva mai bun de făcut.

Chris către directoarea:

- Doamnă director, vă rog mai rămân puțin aici în bibliotecă.

Ea - Ok, dar nu uitați fumatul e interzis și nici nu-i dați țigări.

Chris - Sunt nefumător.

Ceilalți pleacă. (Chris se pune pe scaunul de lângă ea):

- De cât timp ești aici Elisabeth.

- De două luni cred. La început când am venit aici parcă am trăit din nou într-o lume paralelă. Pierdusem și noțiunea timpului. (Pune picior peste picior). Și acum pentru mine timpul trece ciudat.

Nu sunt sigură pe mine și pe el. Cred că în ultimii 10 ani am ajuns aici aproape anual. Sunt un personaj binecunoscut aici. Chiar îndrăgit și așteptat de mulți. Începând cu paznicii... Mă rog, fostă vedetă de Hollywood.

- De ce Elisabeth, de ce a trebuit să fi ajuns aici?

(Șovăie câteva secunde. Apoi vorbește eliberată de emoție):

- De ce trebuie să ne naștem și de ce trebuie să suferim apoi...

Mă rog, din dragoste. Știi, dacă începi cu stângul tot așa o ții. Din păcate am pierdut somnul și sutele de nopți ratate și somniferele și calmantele m-au distrus. Apoi heroina... Am pierdut de tineri și pe părinți... cred că semăn cu mama, la sfârșit și ea consuma droguri... Apropo, totuși nu ai niște țigări. Eu le-am terminat...

- Regret, dar nu am. Dar ca să uiți de ele, măcar pe moment, poți apela la noua terapie japoneză, de real succes... Zâmbește...

- Mă faci curioasă...

- *Terapo* se numește... (Zâmbește...).

- Nu știi, nu am auzit de ea. Mai exact în ce constă (Ridică din umeri).

- În farmecul și puterea poeziei. Citești și plutești în altă lume, paralelă, „Între cer și pământ”. Practic uiți de mizeriile vieții.

- Mă vrăjești cu cuvinte. Totul la tine este poezie... (Zâmbește amar). Glumești, nu?

- Nu, deloc. Ce pierzi dacă încerci? Nu sunt chimicale, aditivi, coloranți artificiali, ca în mâncare. Totul este pur, curat, produs natural, din suflet... (Se mișcă în scaun). Și gratuit.

- Deci vrei să faci pe mine experimente poetice, cred.

- Aș fi tentat Elisabeth, (o privește cu poftă). Ești încă o femeie frumoasă, tentantă... Și în definitiv, nu pot să fac rău nimănui, cu atât mai mult unei femei pe care am iubit-o cândva. Trece mâna prin păr.

- Ei asta nu o mai cred. Ești un adevărat profesionist romantic, un aventurier erotic, ca atâția alții. Zâmbește.

Chris stă 5 secunde. Apoi:

- Bine, mă faci să îți povestesc din viața mea. Cu 20 de ani în urmă, acasă, într-un sat din România, la o discotecă, când nu aveam

filmele voastre la televiziunea comunistă, pe video, am văzut primul tău film, *S-a întâmplat într-o vară*. Poate am fost prea prost la vârsta aia, dar de la primul tău film m-am îndrăgostit de tine. De acolo, de la filmul acela, am protestat contra dictaturii comuniste și ca să nu fiu arestat, de frică, am trecut noaptea Dunărea fugind în Iugoslavia. De acolo la Paris, unde mi-am lăsat cei mai frumoși ani, unde am o fiică și pe fosta soție și unde am văzut și celălalte două filme ale tale. La New York sunt de patru ani. Deci pot fi ultimul fan al vieții tale... deci viața mea a stat sub destinul unei stele de la Hollywood.

- Hai că m-ai amețit cu povestea asta. Nu pot să cred. Doar poate cu timpul, dacă te voi cunoaște mai bine.

- Ok. Vrei să începem terapie? (Elisabeth dă din cap). Uite pentru început, o poezie, veche, pe care ți-o dedicasem ție:

.....
Imagine pe cei doi, fără sonor.

Imagine pe ceas – e ora 21 și 50 minute.

- Trebuie să ne despărțim. La ora 10 trebuie să fim toți în saloane. M-ai amețit parcă. Poate că este bună terapia ta japoneză. Și am început să cred puțin în tine. Ai să mai vii? Poate o nouă ședință de terapie va fi și mai eficientă. Zâmbește.

- Nu știu, voi face doar ce îmi va dicta sufletul. Poate că nu, niciodată, poate săptămâna viitoare.

Dimineață, o infirmieră o cheamă afară din salon:

- Doamnă, aveți vizitatori.

Își ia halatul. Iese pe hol și găsește în salonul vizitatorilor pe Chris. El se ridică de pe fotoliu. Îi dă flori.

- Chiar e adevărat, Chris? Ai venit chiar a doua zi după cunoașterea noastră? Credeam că vărul meu vine iar să-i semnez un cec. Nu se mai lasă de femei și băutură.

- Vino și pipăie-mă. Sunt adevărat. Ea se apropie și îi pune mâna pe umăr.

- Deci nu ești strigoi. Ok. Povestește-mi ceva frumos. Fă-mă să visez alături de tine. Se așează în fotolii alăturate.

Chris se mișcă în fotoliu:

- Ce-ai zice dacă-ți povestesc despre scenariul de film pe care aproape l-am terminat... Acolo vei avea rolul principal. Vei reveni la Hollywood. Așteaptă de la ea un răspuns.

- Chiar m-ai făcut curioasă. Ești un mare visător, asta îmi place la tine.

- Asta e singura mea energie, nu costă nimic și e regenerabilă. Zâmbește.

- Deci, începem povestea...Își încrucișează brațele la piept.

- În mare, îmi scriu propria mea poveste. Totul începe înainte de căderea comunismului în România, când am început să te iubesc....

Elisabeth este acasă. Sună cineva insistent la ușă. Deschide ușa. În ușă un bărbat neras, murdar, răvășit și pus pe ceartă. Cămașa sa cu doi nasturi lipsă. Elisabeth încearcă să închidă ușa. El pune un picior în prag (imagine pe picior). O deschide cu forța.

El - După ce nu răspunzi la telefon de atâta timp, acum nici nu mă mai primești la tine. Ai uitat cât sex am făcut aici? Numai cu mine ai terminat de șase ori. Primește-ți campionul vieții tale. Intră cu pași mari și hotărâți. Se trânteste pe un fotoliu, cu picioarele pe masă. Își aprinde o țigară.

- De ce mă chinui Erik. Dacă mă iubești de ce mă faci să sufăr în continuare. Chiar nu înțelegi că s-a terminat? S-a terminat, dacă și viața se termină. Totul are un sfârșit...

- Nu, cu noi totul începe mai fabulos. Apropo, n-am bani pentru heroină. Împrumută-mă. Doar 200 de dolari.

- Te-am împrumutat de atâtea ori. Nu mai am de unde.

- Minți târfă! (Se ridică în picioare și vine spre ea). Pot fi și dur, cum n-am fost niciodată. Numai tu ești de vină pentru că devin nervos... Se apropie de ea amenințând-o cu țigara pe față. Ea se dă de o parte.

- Erik. Revino la normal. Unde crezi că ajungi cu comportarea asta ? Înțelege că ești bolnav, te posedază drogul și energiile negative...

Erik merge la un scaun și caută nervos în buzunarele unui pantalon de blugi:

- Dă-mi bani mai repede. Trebuie să mă întâlnesc cu John și nu mai îmi dă pe datorie...

- Nu am și dacă aș avea nu îți mai dau (dă din mână).

El merge și închide ușa cu cheia. Vine la ea furios: Elisabeth, chiar vrei să dai de dracu! O prinde de mână și o trage cu forța. Ea se smulge și fuge din cameră spre bucătărie. Acolo prinde un cuțit, dar el i-l ia cu forța dându-i și o palmă:

- Târfă, asta-i iubirea ce mi-o porți? Hai să-ți arăt eu iubire! Începe să-i dea jos cu forța fusta.

- Erik, nu o fă... Vei regreta amarnic... (Trage de ea și o rupe. Trânțește femeia jos pe gresie. Se luptă cu ea. O strânge de gât):

- Dacă te mai zbați te omor. Ea se liniștește și... o violează.

Chris merge pe un culoar de spital. Intră într-un salon și o vede pe Elisabeth în pat. Ea deschide ochii când îl aude. El îi pune mâna pe mâna ei:

- Ei, ce-i cu tine, omule? Ce s-a mai întâmplat?

- Nu știu dacă mai merit prietenia ta. (Vorbește încet). Aseară m-am drogat din nou acasă. O nouă cădere psihică, chiar dacă la culcare ți-am recitat din poezii. Păcatul este mai puternic decât poezia ta... (Închide ochii și oftează). Nu pot să scap de gândurile rele... Și în plus, nu ți-am spus, nu pot scăpa de un fost iubit. (Îi tremură mâinile). Ne administram împreună heroină. În ultimul timp mă amenința că se sinucide pentru că l-am părăsit. Mai mult, ieri m-a violat, era să mă omoare. Și nu pot.... Și nu pot... să mă rup de trecut... (Lăcrimează). Să scap de el. L-am iubit cândva. (Chris îi șterge lacrimile. Se gândește). Am devenit confuză... (Elisabeth continuă): De fapt, trebuia să îți spun partea bună a serii... Imediat ce am luat drogul, mi-am adus aminte și am făcut din urină testul de sarcină. Zâmbește.... Chris vom avea un copil...

Chris stă uimit. După 4-5 secunde zâmbește:

- Dumnezeu meu, ce surpriză. Chiar de scenarii de filme... Ești sigură?

- Testul e sigur 99%. Și apoi am avut în ultimele zile o stare de neliniște și o ușoară greață. Mă gândeam la ficat, după atâtea medicamente atâtea ani... Acum regret că nu am rezistat tentației și m-am drogat... Ce părere ai?

- Poate numai așa, devenind mamă, vei reuși să nu te mai droghezi.

- Așa am gândit și eu. Sper din tot sufletul... Trece mâna prin păr.

- Și ce nume îi vei da?

- Dacă va fi fată, o s-o cheme Poezia.

- Și dacă va fi băiat? Chris zâmbește.

- O să-i spunem Christian, ca pe tine.

Sală de popice-bowling. Oamenii joacă alături. La un culoar Chris și Elisabeth și doi prieteni, o pereche de vârsta lor. Chris îi explică lui Johnny cum se aruncă mingea:

- Faci câțiva pași în spate și ochești mijlocul popicelor din viteză.

- Mi-e teamă să nu mă tragă bila și pe mine.

- N-ai să aluneci, căci nu ești sferic. Nasul o să fie ca o frână. (Glumește zâmbind cu bila în mână). Hai să încerci. (Îi dă bila, continuând): Să nu o scapi pe picioare.

Johnny o ia și își face avânt. Trage, mingea lovește în mijloc. Toate popicele cad. Aplauzele adulților.

Un tip, prieten cu Elisabeth:

- Bravo Johnny. Cu antrenament vei deveni campionul Statelor! Până atunci, ia lecții de la mine.

Ia mingea, o aruncă și nu doboară nimic. Chris și Elisabeth aplaudă.

Chris - Bravo Michael, cu antrenament, vei deveni cel mai prost jucător de popice din State.

Michael - De acord, de mult timp m-am gândit să inventez jocul anti-popice. Câștigă cel care face cele mai puține puncte.

Chris - Noroc la antrenamente Michael!

Ia și el o bilă. O aruncă. Nu doboară și el nici o popică.

Chris - A început să îmi placă jocul ăsta anti-popice. Ce-ar fi să îl omologăm oficial la federație?

Mai ia o bilă, o aruncă și atunci îi sună mobilul. Răspunde:

- Bună....

.....

- Eu sunt....

.....

- Ok. Minunat. (Pe același ton reținut): Mulțumesc. (Închide. Aruncă telefonul ca o bilă spre popice și începe să țipe): Daaaaa....am reușit.... incredibil.... (Ridică mâinile victorios. Cei prezenți din sală se opresc uimiți. Se apropie de Elisabeth. O ia în brațe și o sărută în forță...). Elisabeth, am reușit. Visul a devenit realitate. Luni negociez contractul pentru scenariul filmului la Hollywood. Vei juca și tu din nou...

Începe să fugă pe loc respirând sacadat. După 20 de secunde se oprește și ridică mâinile învingător, ca după o alergare olimpică. Începe să danseze pe melodia din sala de bowling. O ia la dans pe Elisabeth.

Lumea continuă să îi privească.

Elisabeth - Chris, te iubesc mult de tot. Ca pentru o viață întreagă. Îl prinde în brațe și îl sărută romantic.

Imagine pe ei ce continuă să se sărute. Cei prezenți încep să îi aplaude, cei de departe fără să știe de ce. Aplauzele se aud tot mai încet și apare ca fond muzical, tot estompat, melodia din filmul văzut la video la Cacica, cu 20 de ani în urmă.

Sfârșit

Graduate of the Faculty of History and Philosophy, Bucharest University, 1979,

Historian, archaeologist, graphic artist, prose writer and poet, PhD in historical sciences,

(my thesis was awarded a prize by the Romanian Academy),

decorated by the Romanian Presidency,

I am Honorary Citizen of several mayoralties in Suceava County,

Expert archaeologist at the Museum of Bukovina in Suceava, ex-Vice General Manager,

Author of 21 books of literature and science (see, for example, the novel – In the Shadow of the Great Murderous Empires – The novel of the Austrian soldier from Bucovina in the straits of World War I and as a prisoner in Italy and Siberia, see Amazon.com...books...Mugur Andronic).

ISBN 978-973-0-23866-2